

ГИМНАЗИЈАЦ

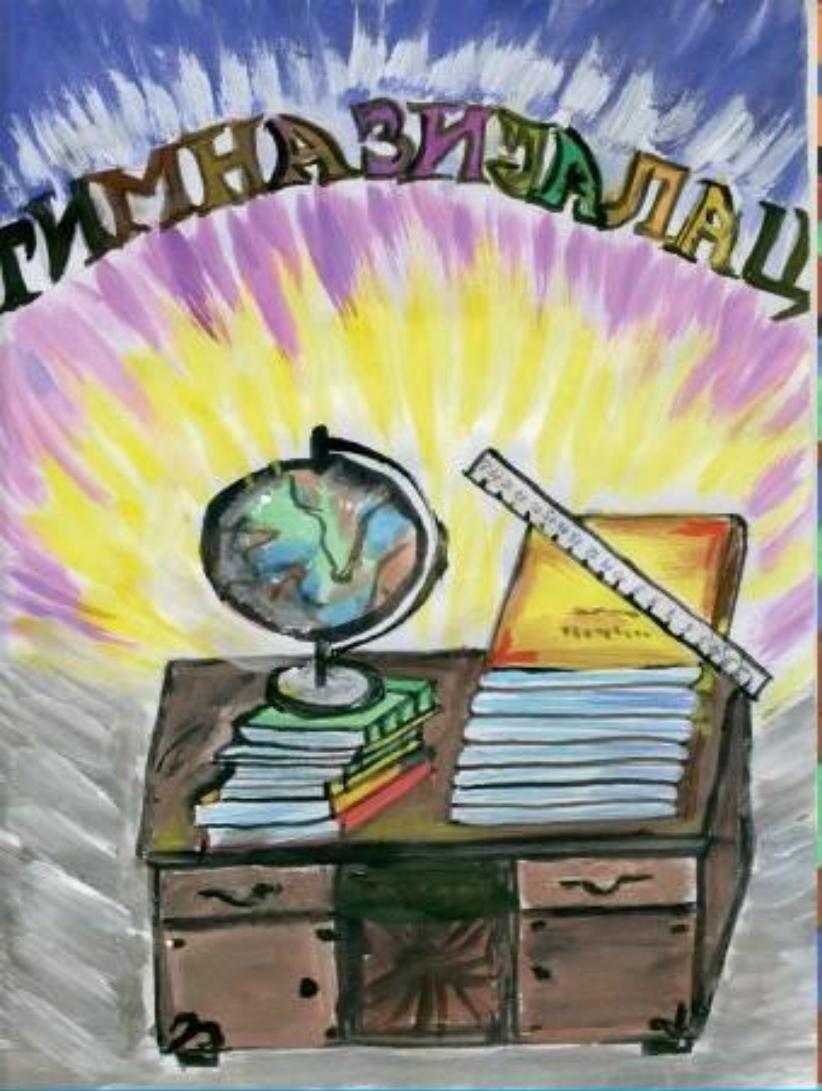
лист ученика Ваљевске гимназије

ВАЉЕВСКА
ГИМНАЗИЈАЦ

број 95
јун 2015.

www.valevskogimnazija.edu.rs

Драги матуранти,

Уместо многобројних порука које сам упућивао ранијим генерацијама матураната, вама желим да искажем само једну али вредну, при чему ћу парапразирати још једног великана светске културе – Лава Николајевића Толстоја: Човек је као разломак у коме бројилац представља онолико колико он истински вреди, а именилац онолико колико субјективно мисли да вреди. Како је ова сентенца у сфери моје математичке професије, подсетићу вас да што је именилац већи разломак је мањи. Зато вам желим и препоручујем да вредно, амбициозно, осмишљено и константно радите на увећавању бројиоца, а самим тим и вредности свог разломка. О увећању имениоца ће се потрудити други, јер у Србији већ има пуно оних који брину туђу бригу, али како у некој од својих балада рече Ђорђе Балашевић: Завист треба и заслужити.

Из поруке матурантима, др Војислав Андрић, директор Ваљевске гимназије

Уважени професори, родитељи, гости, част ми је да стојим овде пред вами и имам прилику да вам се обратим. Најпре, желим да се у име своје генерације захвалим свим професорима. Волела бих да имам прилику да издвојим време и да се обратим сваком појединачно, да им упутим речи захвалности и похвале. Међутим, ја верујем да они знају колико нам значи њихова помоћ, подршка и то што су нас учили да препознамо прави пут у овим тешким временима. Захваљујем проф. др Војиславу Андрићу, човеку који је срце и мозак Ваљевске гимназије, који је уложио много труда и година да наша Гимназија буде оно што је данас, омогућио нам најбоље могуће услове за рад и богато наградио сваки успех. Желим да се захвалим ПП служби, јер су нам помогли да прећемо проблеме и тешке тренутке, и да испратимо себе као боље, зрелије и снажније људе. Такође, захваљујем се и другим запосленима у Ваљевској гимназији, а посебно чика Мићку и госпођи Нади, јер су били уз нас и делили наше успехе. Желим да се захвалим и ученицима који су своју младост и ентузијазам уткали у историју Ваљевске гимназије, прославили нашу школу на бројним такмичењима, а зnam да је и њима Гимназија пружила мноштво незаборавних тренутака. Такође, на крају, али не и мање важно, желим да се захвалим својој породици и породицама осталих ученика, што су нас бодрили, снажили и помагали нам да истрајемо на трновитом путу до знања. Желим да напоменем да Ваљевска гимназија није само зграда у Вука Караџића број 3, Ваљевска гимназија су сви ови људи којима сам се захвалила, Ваљевска гимназија у свим пријатељствима која су ту настала и опстала и Ваљевска гимназија у знању које исијава на факултетима. Још једном хвала свима.

Говор Јелене Марковић, ученице генерације 2011 – 2015. године

Између два Гимназијалаца

Свака част, гимназијалци!

Са поносом можемо отићи на одмор после многобројних успеха! На Државном такмичењу из математике Михајло Тимотић (VII разред) освојио је другу награду, а Анђела Мишковић (VIII разред) трећу награду. Затим су учешће на Балканијади обезбедили Стефан Исаиловић III₃, освојивши друго место на републичком нивоу Националне географске олимпијаде, и Марко Тодоровић III₆. Наставили смо да никемо успехе: на Републичком такмичењу из српског језика у Тршићу Лука Николић III₃ освојио је прво место, Марко Тодоровић III₆ друго место, и Невена Васиљевић IV₆ освојила је треће место. На републичком нивоу такмичења из књижевности Ђурђина Марић III₄ и Маријана Урошевић III₆ освојиле су друго и треће место, док је Милица Ђурић III₂ освојила друго место на Републичкој смотри рецитатора, која се традиционално одржава у Ваљеву. С друге стране, наши седмаци су нарочито сјајно започели своје гимназијске дане: на такмичењу из математике Кенгур без граница Михајло Тимотић освојио је златну медаљу, а Анђела Ранковић и Милош Миловановић по бронзану; на Републичком такмичењу из физике Михајло Тимотић и Нина Матић освојили су по трећу награду. Али нашим победама ту није крај: Сара Јовановић III₅ и Марија Стефановић III₄ тријумфовале су на литерарном конкурсу *Вуково звено*. Честитамо свим такмичарима и захваљујемо им се на улепшавању још једне школске године!

Морамо напоменути да је било заиста дивно угостити пријатеље из различитих крајева света, нарочито када је реч о Мајклу Кирбију (амбасадору САД) и Денису Кифу (амбасадору Велике Британије), који су били наши гости поводом обележавања стогодишњице Првог светског рата, као и Кристин Моро (амбасадорки Француске), која је пратила рад одељења на француском језику. Својим гостопримством отворили смо многа врата, па су наши ученици угошћени на Фестивалу у Темишвару. Кажу да се сваки труд исплати: у знак подршке свим нашим досадашњим успесима НИС је, у оквиру свог пројекта *Енергија знања*, опремио наш кабинет за информатику. Велико хвала!

Да наши професори представљају ваљане узоре ученицима, показује и *Златна повеља* уручена професорки Јованки Божић за причу *Старе ципеле*, као и свечани програм одржан у част додељивања *Награде за животно дело* др Војиславу Андрићу.

Поред свих овогодишњих успеха на такмичењима, највећи успех је свакако велико интересовање за хуманитарну представу *Судити Нушићу*, захваљујући којој смо прикупили довољно средстава за изградњу рампе за ученике са инвалидитетом.

И ове године, пуцали смо право у мету! Својим успесима обрадовале су нас стрељашице Мина Марковић II₃, освојивши прво место и Јелена Крунић IV₇, освојивши треће место. Истовремено, Сара Ристић IV₁ храбро је трчала ка новим достигнућима и успешно завршила трку на Београдском маратону дужине 42,195 километара.

На крају, задовољство нам је споменути да је отворена *Галерија знаменитих*, у којој су изложени портрети најзначајнијих личности наше и светске науке, али и уметности.

Ово су речи Радмиле Лазић, песникиње, и нека нам послуже као подстрек за предстојеће дане: *У ову гимназију нисам ишла, али као да јесам, јер су у њу ишли многи моји: отац, стриц, сестре... Волела бих да сам гимназијалка!* Видимо се!

Милица Обрадиновић III₃

При републичке награде Ваљевској гимназији

На овогодишњем Републичком зимском семинару за наставнике и професоре српског језика и књижевности, 15. јануара, додељене су награде најбољој литерарној, лингвистичкој секцији и листовима и часописима у категорији основног и средњег школског образовања у школској 2013/14. години. На конкурсу који расписује Друштво за српски језик и књижевност Србије и Министарство просвете, науке и технолошког развоја прва награда за најбољи часопис додељена је школском листу Ваљевске гимназије – Гимназијалцу, друга награда литерарној секцији, а трећа награда лингвистичкој секцији.

Друштво за српски језик и књижевност Србије последњих осам година награђује средњошколске листове и часописе. Гимназијалац је до сада награђен четири пута. У архиви новинарске секције је једна трећа и две друге награде. Међу 27 средњошколских листова и часописа, Гимназијалац се истакао као садржајно веома богат, са различитим рубрикама, међу којима има и оних са озбиљном тематиком, али и забавним садржајима, тако да се из објављених радова може осетити како Ваљевска гимназија живи, дише. Таквој заиста упадљивој одлици Гимназијалца допринели су ученици Ваљевске гимназије, чији таленат и рад представљају основу за настанак и развој једног племенитог огледала ове школе. Ипак, новинарска секција Ваљевске гимназије напредује из године у годину, како технички, тако и креативно, богатством идеја, талента ученика и професора, па треба истаћи да су у школској 2013/14. години базу новинарске секције и базу подстицања ученичког талента чинили професорка Круна Глушац, руководилац новинарске секције, и професорка Данијела Голубовић, главни и одговорни уредник Гимназијалца. Техничку припрему листа урадила је ученица друштвено-језичког смера Бојана Прерадовић, која је и уредник Гимназијалца, а коректуром свих текстова бавио се ученик природно-математичког смера Лука Николић.

Литерарна секција, којом руководи професорка Милена Милисављевић, показала је организованост и различите видове сарадње у области колективног, групног и индивидуалног рада. Настојала је да развија ученичке креативне способности у активном односу према књизи и писаној речи. Чланови секције постигли су запажене резултате на конкурсима, смотрама самосталног ученичког стварања, на фестивалима, на трибинама и пројектима. Литерарна секција наше школе пре ове друге награде освојила је прву награду 1996. год. Лингвистичка секција се истакла инвентивним програмом рада, разноликошћу метода и приступа језичкој материји, као и бројем истраживачких радова које су обрадили њени чланови заједно са професорима Миленом Петровић и Миланом Поповићем. Ова секција је и 2012. године освојила трећу награду.

Иако су све три секције и претходних година освајале награде, ово је први пут да су све три награђене у истој школској години, што није био случај ни са једном другом школом у Србији. Награде је на Филолошком факултету у Београду представницима секција уручио председник Друштва за српски језик и књижевност проф. др Александар Милановић. Ове награде су само потврда ваљаног ваннаставног рада који се годинама негује у Ваљевској гимназији.

Са Поетског конкурса „Десанка Максимовић“

Унешто мање песничких збирки него претходних година, овога маја имали смо лепу, разноврсну и богату књижевну жетву – Драган Лакићевић, један од чланова жирија, овим речима започео је финално вече 22. Поетског конкурса Десанка Максимовић, 15. маја 2015. године, у свечаној сали Ваљевске гимназије. Као и сваке године, збирке младих песника пристизале су из целе Србије, па су у ужи избор ушли текстови ученика из Београда, Пожеге, Новог Сада, Сремске Митровице, Зворника, Ковачице, Врања, Пожаревца, Ниша, Сремских Карловаца, Зубиног Потока, Земуна, Ваљева, Бањалуке и Подгорице. У првом делу вечери промовисана је збирка песама прошлогодишње победнице Хелене Петровић *Живот из кесице*, а у другом делу се својим песмама представило дванаест овогодишњих финалиста, о чијој је поезији говорио већ споменути Драган Лакићевић, песник и главни уредник Српске књижевне задруге, а чланови жирија су били још и песник Петар Пајић и професор Ваљевске гимназије Вера Ваш.

За победника ове године проглашена је Радмила Петровић, ученица Гимназије Свети Сава из Пожеге, са својом збирком *Целулозни Рокенрол*, која поезију види као бесплатно паркиралиште. Њене песме настају у ноћима спознања, а, према речима жирија, та живахност, смелост и самосвест, а такође и уочљива иронија политичке стварности и свакодневног живота навеле су жири да се одлучи да победник буде баш Радмилин таленат и поезија.

Ове године додељене су и три специјалне награде, и то: специјална награда за песнички израз српске историје и традиције Милану Анђелковићу из Зубиног Потока за збирку песама *Скамењени пастир*, чијим су се речима сви присутни уверили да се ради о песнику озбиљне будућности, који воли свој народ, сакупља народне умотворине и снима етнолошке филмове; друга специјална награда припадаје Милици Дидановић из Пожеге за успешну употребу научне лексике у поезији своје збирке *Рециклирана Пандорина кутија*. Јер њена је поезија провокативна, драматична, смела, она изражава себе, своју генерацију своје време, тврди Драган Лакићевић. Милица своју поезију карактерише као експерименталну, а као животни мото истиче: *Човек живи у два света – један сања, другим се шета*; за неговање етномитолошке традиције у поезији награђена је ученица из Земунске гимназије Невена Јеремић и њена збирка *Песме*. Невена је своје песме организовала тематски, и то у четири циклуса: *Митска бића и предмети*, затим *Древеће*, потом *Традиција – Србија – лепа реч*, и на крају *Природа и ја*, и у све њих је уткан прави мали митолошки речник.

Ове године на конкурсу су учествовале и две ученице из наше школе: Јелисавета Ачић III₆ – са својом збирком *Космички бруј*, према речима жирија хиперсензибилни ноћни дневник душе, као и Марија Стефановић III₄ – у песмама се обраћа Пинокију, осетљива је на светлост и мирис, а молитву пише за олоше.

Међу њима, пажњу и поштовање заслужују и сви остали финалисти овогодишњег конкурса који су се представили својим стиховима. Међу њима су: Славојка Клинцов из Бањалуке, која тумачи уметност, срећу, несрећу, време; Урош Костић, ученик четвртог разреда Карловачке гимназије, представио се апстрактним песмама без наслова, филозофским скицама; Анастасије Коцић из Уметничке школе у Нишу одгонета ћутање, а прича о цивилизацији, култури, науци; Јана Радичевић из Гимназије Слободан Шкеровић из Подгорице – њена збирка је поема – колаж посебне и аутентичне имагинације и истинског дара, тако барем сматра Драган Лакићевић; Драгојана Ристић из Бањалуке са својом збирком *Даљине* у којој говори о љубави, а одликује је лирска мисаоност; Сања Савић из београдске гимназије *Михаило Петровић Алас*, дискутује о рату, слободи, животу, бави се проблемом моћ речи.

Иако поново треба нагласити да је, нажалост, ове године на овај конкурс стигло мање збирки него иначе, ипак је за похвалу то што је онај уобичајени критеријум ваљаности пристиглих дела, који је успостављен још од прве године одржавања овог поетског конкурса, одржан на високом нивоу, и на то смо сви јако поносни и свима нам је драго што сви на овај начин дајемо допринос поезији и језику.

Јако смо поносни и на све учеснике овог Поетског конкурса, и једино чиме можемо да посаветујемо све оне који нису били део овог конкурса јесте да читају, читају и читају. И да запамте наведена имена, јер је неминовно да ћемо сви некада читати њихова дела!

Ирина Станишић III₂ и Лука Николић III₃

Распевана гимназија

Шеста *Распевана гимназија* одржана је 8. јуна у Центру за културу. И ове године окупила је младе, веселе и распеване гимназијалце, који су, уз изванредну инструменталну и вокалну пратњу, одржали предиван концерт на ком су се смењивале песме страних и наших извођача.

Сјајну атмосферу направили су ученици сва четири разреда, који су подигли публику на ноге и одлично је забавили. Учествовао је и један ученик из Техничке школе, који је својом свирком и гласом изуо публику из ципела.

Публика је уживала уз Клептонову *Лејлу*, Галијин *Котор*, *Лутку* чувене групе С.А.Р.С. али и уз многе друге песме. Ову приредбу својим сјајним досеткама употребили су водитељи Јован Петровић III₂ и Марија Стефановић III₄. Наравно, ова *Распевана гимназија* не би била одржана без професора музичке културе Владимира Јанковића, који нас је редовно окупљао на пробама, помагао и саветовао. И овога пута Ваљевска гимназија достојно је показала да са разлогом носи епитет једне од најбољих школа у Србији.

Сара Јовановић III₅

Амбасадор Велике Британије у посети Ваљеву

Делегација амбасадора Велике Британије Дениса Кифа је протеклих месеци, у години обележавања стогодишњице Првог светског рата, обилазила градове у Србији у којима су боравиле Британке, које су током рата помагале рањенима и болеснима и на тај начин оставиле траг у српској историји. У понедељак, 15. децембра 2014. године, делегација је посетила и Ваљево, које је током Првог светског рата било центар дешавања, али и жариште епидемије, па није ни чудо да су се и у Ваљеву нашле британске болничарке и болничари.

Амбасадор Велике Британије је прво био на пријему код градоначелника, а након тога је положио цвеће на споменик војводи Живојину Мишићу, истичући, притом, у свом говору да је ово веома значајан дан у историји Србије, дан окончања Колубарске битке.

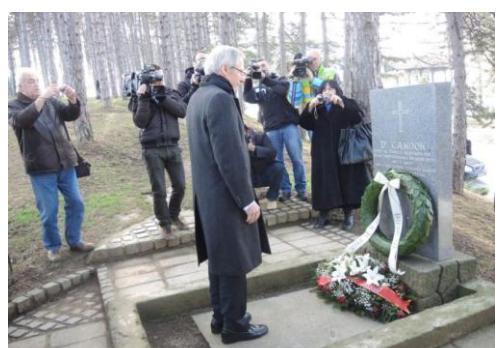
Амбасадор је такође посетио и Ваљевску гимназију, па су том приликом ученици приредили културно-уметнички програм, након чега је одржано кратко такмичење у презентовању Ваљевске болнице у Првом светском рату и улози добровољних мисија.

Своју посету граду амбасадор Денис Киф је завршио обиласком Народног музеја у Ваљеву, где је уз разговор са директором Музеја и историчарима обишао сталну поставку *Трећа димензија прошлости – поглед из будућности*.

Милица Николић IV₄

Путем Фејсбука до америчког амбасадора

Иако звучи невероватно, амерички амбасадор Мајкл Кирби посетио је Ваљево, и то не захваљујући раду Министарства спољних послова и великим броју дипломата него захваљујући коментару поводом обележавања стогодишњице почетка Првог светског рата на Фејсбуку – на профилу америчке амбасаде. Наиме, ваљевски лекар др Давор Живковић написао је коментар на страници амбасаде САД на Фејсбуку, предложујући да дипломате одају почаст америчком доктору који је преминуо у Ваљеву за време епидемије тифуса.

Делегација је посетила Ваљево у уторак, 3. фебруара 2015. године, и том приликом амбасадор је положио цвеће на споменик др Семјуела Алберта Кука, који је за време Првог светског рата добровољно дошао у Ваљево како би помогао сузбијању епидемије тифуса. Овај амерички лекар преминуо је тако

што је одбио да прими вакцину, говорећи како је она потребнија српским војницима.

Након одавања почасти др Семјуелу Алберту Куку амбасадор је посетио и Ваљевску гимназију, где му је приређена пријатна добродошлица. Ученици Ваљевске гимназије су се том приликом информисали о могућностима студирања у САД.

Милица Николић IV₄

Посета амбасадорке Француске

Дана 25. маја 2015. године амбасадор Француске у Београду, госпођа Кристин Моро посетила је нашу школу. Основни циљ њеног доласка био је да се упозна са начином функционисања двојезичних одељења, као и разговор са професорима француског језика и професорима који предају на овом језику у двојезичним одељењима. Тим поводом, госпођа Моро је имала прилику да присуствује часу историје који је одржан ученицима прве и друге године двојезичног одељења, а реализовала га је професорка историје Снежана Урошевић. Госпођа Моро је била веома задовољна начином на који се настава реализује и језичким способностима, како ученика, тако и изванредне професорке. Њена екселенција је по завршетку часа поразговарала са ученицима о њиховим плановима када је у питању будуће образовање и свима топло препоручила наставак школовања у Француској.

Дуња Добрашиновић I₅

Руско вече

Чланови секције за руски језик Ваљевске гимназије 5. јуна 2015. године гостовали су у Основној школи *Драгољуб Илић* у Драчићу и, поводом Dana руског језика, извели део позоришног комада *Побуна у библиотеци*, који су, уз помоћ своје професорке Слађане Маријанац, адаптирали и превели. Као гости, 17. јуна 2015. године, ученици ОШ *Драгољуб Илић* у свечаној сали Ваљевске гимназије представили су се и у сарадњи са ученицима наше школе извели пригодан колаж-програм састављен из музичких тачака, драмског приказа, рецитација и балета, који су изазвали код публике смех и салу испунили позитивном енергијом. Приредбу је припремила наставница руског језика Маја Миливојевић у сарадњи са наставницом музичке културе Маријом Којић. Још једном су ученици у најбољем светлу представили своју школу показавши своју свестраност, жељу да се опробају у новим стварима. Изводећи представе на другачији начин, показали су велики ентузијазам.

Ђурђа Спасенић I₂

У сусрет науци

Организатор овогодишњег Фестивала науке је Емилија Станишић, ученица трећег разреда природно-математичког смера Ваљевске гимназије. На штанду биологије могло се видети извођење трију експеримената: издвајање пигмената из биљке (екстракција), изоловање молекула ДНК из плувачке, као и бојење митохондрија ћелија лука. На питање да ли је неопходно претходно знање за извођење ових експеримената, Милица Ђурић, демонстратор, истиче: „Да, потребно је претходно знање, али кроз праксу се може много лакше и брже научити.“ Уз то, наводи и да наука није никакав баук. На штанду астрономије Богдан Радић нам је показао како функционише Сунчев часовник. На питање зашто воли астрономију истиче да

га она јако интересује, као и то да се већ две године бави њоме. У даљем разговору Богдан нам је рекао и да астрономске групе редовно иду на тзв. акције, где имају прилику да све стечено знање примене у пракси, односно имају прилику да посматрају звезде, галаксије, сателите... За крај, организатора Емилију смо питали ко је помогао у реализацији овог Фестивала: „За реализацију целог Фестивала највише нам је помогао директор, омогућио нам је сва средства за извођење експеримената, такође и публику – позвао је ученике Основне школе Нада Пурић. Они су имали прилику да погледају све експерименте.“ А на то да ли млади треба да се баве науком одговара: „Да, свакако, и поручила бих младима да немају предрасуде када су нове ствари у питању, треба да буду жељни нових знања.“

реализацију целог Фестивала највише нам је помогао директор, омогућио нам је сва средства за извођење експеримената, такође и публику – позвао је ученике Основне школе Нада Пурић. Они су имали прилику да погледају све експерименте.“ А на то да ли млади треба да се баве науком одговара: „Да, свакако, и поручила бих младима да немају предрасуде када су нове ствари у питању, треба да буду жељни нових знања.“

Андрјана Ковачевић III₅

Фестивал немачког филма

Ваљевска гимназија је током марта, априла и маја организовала Фестивал немачког филма *Путујући биоскоп* у медијатеци школе. Фестивал је отворен филмом *Was bleibt* (Оно што остаје). Потом су у пројекцијама филмова Хана Арендт, Љубавне шнициле, Волјене сестре и филмом Барбара, којим је Фестивал завршен, сви присутни имали могућност да уживају у модерној немачкој кинематографији, пратећи филмове који су приказани са титлом на српском језику. Захваљујући сарадњи са Гете-институтом модерна немачка кинематографија омогућила је заинтересованим професорима и ученицима да уживају у немачком језику који се у нашој школи интензивно учи.

Ученици Ваљевске гимназије, осим упознавања градива на немачком језику, имају велике могућности да добију стипендије за усавршавање и

школовање ван Србије. Тако је 12 ученика Ваљевске гимназије ове школске године конкурисало за школовање у гимназији у Штутгарту.

Теодора Марић VIII₁

Учешће на позоришном фестивалу на немачком језику

Од уторка 14. до недеље 19. априла чланови драмске секције на немачком језику учествовали су на 16. Интернационалном позоришном фестивалу за младе у Темишвару.

Петнаест ученика другог и трећег разреда који имају афинитетете како према немачком језику тако и према глуми, у пратњи професора немачког језика и руководилаца ове секције Иване Веселиновић и Катарине Мирковић, посетили су Темишвар, један од најлепших и најпознатијих градова Румуније, за који се неретко, али оправдано говори да је мали *Беч* и *Париз источне Европе*.

Они су на фестивалу наступали са делом *Eine untypische Biographie* (Једна нетипична биографија), које је инспирисано Аутобиографијом Бранислава Нушића, а сценском наступу адаптирано и режирано од стране професора руководилаца драмске секције за немачки језик.

Фестивал се већ 16 година организује у Темишвару и окупља аматерска позоришта која свој рад приказују у току истог, како пред учесницима осталих група, тако и пред свим заинтересованим грађанима овога града, али и гостима из Немачке, који ову манифестацију прате са задовољством из године у годину. Један од организатора Фестивала Изолде Кобет, глумица из Темишвара, наводи да су то место и време када се сви ујединимо у циљу дружења, склапања и обнављања пријатељства, добре забаве, глуме и немачког језика.

Учесници Фестивала су, осим могућности да виде рад других група, имали и изванредну прилику да учествују на радионицама које су сваког дана биле организоване од стране професора глуме и глумаца. На радионицама су теме биле у вези са сценским наступом, али и са свим што може да вас снађе на сцени. Целокупна манифестација била је јединствена прилика да ученици наше Гимназије користе знања немачког језика и прикажу свој дар за глуму, али и да склопе међународна пријатељства, заснована на сличним интересовањима.

Да подсетимо, ова секција постоји од октобра прошле године, настала је уз подршку немачког културног центра *Гете-институт*, а ово јој је било прво дело и први наступ. О просперитетности ове секције сведочи, не само учешће на овом, већ и бројни позиви на остале, како националне, тако и међународне фестивале овог типа у држави, али и иностранству. Руководиоци секције најављују као могуће у скорије време и гостовање у Новом Саду, али и припреме представе за следећу годину, која ће бити још боља, јер ће бити, како наводе, усмеравана ове године стицаним искуствима.

Путне и боравишне трошкове сносио је *Гете-институт* из Београда, а овој секцији тај новац додељен је у виду стипендије као подстрек за даљи успешан рад. Чланови секције немају се пожалити ни на шта, чак штавише, могу се само похвалити невероватним искуством које би поделили, али и препоручили сваком.

Матеја Манојловић II₅

Једна јединица крви – три живота

У априлу прошле године ученици и професори Ваљевске гимназије дали су крв и својим примером показали хуманост. Годину дана касније 2. априла, педесет један ученик, један професор и један помоћни радник одавали су се акцији давања крви у просторијама школе. Потреба за давањем крви се јавља из много разлога: ако је неко рањен или тешко повређен; ако прети смрт због унутрашњег крварења; ако је потребно извршити операцију, а болесник је телесно исцрпљен. Понекад само пола литра крви, може да спаси живот.

Идеја о трансфузији крви није нова. Још 1654. године италијански лекар Франческо Фоли је покушао да изврши трансфузију крви једне животиње на другу. Касније је било покушаја да се животињска крв да човеку, али ови покушаји су били без успеха. Давање крви у савременом, добро опремљеном центру за трансфузију је прилично безопасно. Најопасније што се може дрогодити је несвестица коју брзо може отклонити чаша сока и парче чоколаде.

Људи који дају крв су, пре свега, храбри и хумани. Храброст се своди на то да они који се боје убода игле тај страх превазиђу, а хуманост морају имати у себи. Морају поседовати жељу и љубав коју ће кроз кап крви дати другоме. У процесу давања крви постоје две стране: са једне стране су људи који крв дају, а са друге, они којима та крв треба. Не знам колико су они који је дају свесни њене драгоцености, али ја сам, сигурно, један од оних који то знају, јер сам пуно пута посматрао како из кесице са сталка у моју вену дотиче кап по кап те течности и враћа ми живот.

Због свега овога мислим да је даривање крви један јако хуман гест и да треба радити на подизању свести код младих и здравих како би се на овакве акције одавали у што већем броју.

Коста Ђорђић I₅

Будућност припада младима

На иницијативу младих људи који тренутно живе и раде у Осечини, уз подршку редитеља Петра Станојловића, одржана је трибина под називом *Моје место, мој свет – од савремене комуникације до глобализације*. Трибина је покренута како би млади разговарали о употреби нових медија, тачније правом коришћењу медија, да би најбоље представили себе и свој завичај уз неговање правих вредности, али исто тако се говорило и о проблемима са којима се данас суочавају млади и потенцијалном покретању значајних акција. Трибина је одржана у недељу, 21. децембра 2014. године, у биоскопској сали Народне библиотеке у Осечини. Занимљив и подстицајан увод за даљи ток трибине дали су Милан Поповић, новинар РТС-а; Ђорђе Станојевић, академски сликар; Немања Ковачевић, новинар из Ужица и Петар Станојловић, филмски и телевизијски редитељ.

Да је дебата била успешна, говори и чињеница да је било чак 180 посетилаца међу којима су се нашли представници многобројних организација из целе Србије (СКОНУС, Хуманитарна организација Нови Београд, Факултет организационих наука, студенти Теолошког факултета, Академије лепих уметности, Мегатренд универзитета, Друштва за академски развој, Невладина

организација Уједињена Србија, Удружење уметника из Ваљева ВАКУМ, као и ученици и професори Осме београдске гимназије и средњих школа из Ваљева).

Након трибине, за госте је приређен свечани коктел у просторијама Спортског центра у Осечини. Ова трибина је, како посетиоци кажу, била у потпуности успешна, јер **млади могу и морају да мењају свет у коме живе!**

Милица Николић IV₄

Астроопсерваторија на Алпима

Европска јужна опсерваторија је у периоду од 26. децембра 2014. до 1. јануара 2015. године организовала астрономски камп у месту око 200 км западно од Милана, на северу Италије. Кампу је присуствовало 57 учесника из 22 државе света, међу којима сам и ја, полазница семинара астрономије у Истраживачкој станици *Петница*.

Не тако занимљиви сати проведени на аеродрому претворили су се у почетак предивног искуства када је Мохамед (сада већ другар из Египта) скренуо упитно поглед на мене показујући папир на коме је писало *ESO astronomy camp*. Упознавши се, одвео ме је до остатка екипе. Стигавши у хостел на Алпима, на око 1600 м надморске висине, опсерваторија и планетаријум, као две ствари које смо сви одмах приметили, обећавали су да ће камп бити сјајан! Посета опсерваторији је реализована пре оброка и тамо смо обишли платформу са седам телескопа, док су нас два астронома дочекала са причом о зимском ноћном небу и показали нам сазвежђа и неке објекте кроз телескопе. Када смо се већ сви посмрзавали, потценивши хладноћу напољу, отишли смо у топло на оброк и на прво уводно предавање о спектроскопији и фотометрији, везано за тему кампа *Удаљености у свемиру*. Наредни дани протекли су у скијању, грудвању, шетњама у „рекетима“ за снег и наравно астро активностима. Имали смо и обилазак централног телескопа опсерваторије са ког је предавач снимио звездано јато до ког смо, такође, рачунали удаљеност. Тема о којој смо највише слушали на кампу била је паралакса. Као метод за рачунање удаљености до објекта као што су црква у близини хостела, Месец, близке звезде итд. Тако подељени у групе имали смо задатак да рачунамо удаљености до разних објекта, али и да направимо предмет помоћу ког смо рачунали удаљеност до Сунца (успешно) и како је феноменално дружење било присутно током целог кампа, натпис који смо написали на предмет био је: „Le chat noir is hungry for photons“. Имали смо прилику да слушамо о ЕСА мисији „Гаја“ од човека који на тој мисији ради од 1999. године, да слушамо предавања од астрофизичара и астронома са универзитета широм света, као и да сазнамо на који начин су они постали успешни у свом послу. Највећи утисак на мене је оставило посматрање у 23:30ч, 31. децембра, када смо сви заједно одлучили да последње сате 2014. године проведемо посматрајући Јупитер и његове сателите. Дочек Нove године са 56 учесника из разних држава био је занимљив због упознавања нових традиција, али и због тога што је то био најнеобичнији начин за дочек Нove године до сада. Овом приликом се захвалијем Истраживачкој станици *Петница* што је омогућила мој боравак на астрономском кампу у Италији са људима из ЕСО и упознавање сјајних људи из разних држава.

Анђелка Миловановић IV₁

Други о нама: Вече „Путовање путописом“

Занимљиво вече *Путовање путописом* окупило је синоћ у Библиотеки гимназијалце, љубитеље путовања и путописа. Ваљевски гимназијалци, садашњи и бивши, учествујући у необичној вечери, као и препуна библиотека посетилаца, показали су да се у Ваљеву брине о духовном расту суграђана, да се кроз осмишљене игравне активности највише учи. Гимназијалци су истакли да је путопис један од најстаријих књижевни жанрова, а одабраним цитатима пренели су шта о путовању и о путописима кажу познати писци. За Данила Киша *Путовати значи живети*, док је Милош Црњански записао „Љубав сам тражио, само сам за њу питao, због ње путовао“. Иво Андрић је забележио „Путовати и кретати се, то је у мојим сновима највећа срећа“. Својим наступом учесници су се потрудили да оправдају мисао Љубе Ненадовића да је путовање највећа и најлепша школа. Указали су на неке од књижевних путника пратећи богату историју српске путописне прозе.

Драмско-музички колаж *Аласовим трагом* посвећен Михаилу Петровићу Аласу као путописцу, и музичару, показао је да млади литерарци, географи и ученици музички надарени, вешто прозни текст претварају у драмски и својим избором одломака креативно мотивишу читаоце свих узраса да приђу путописном тексту. Гошће изненађења биле су Ирина Станишић, ученица трећег разреда природно-математичког смера, уверљиво и занимљиво је говорила о свом једногодишњем боравку у Немачкој, у оквиру размене средњошколаца, потврдивши да су сусрети са другим културама незаменљиве школе живота и Ирина Ђукић, некадашња гимназијалка, дипломирани антрополог, указала је на важност познавања путописне књижевности за антрополошка изучавања. Посебну пажњу привукла је посетиоцима веома занимљивом причом о свом двогодишњем искуству рада на највећем броду на свету, што јој је омогућило да доживи просторе Аљаске, Кариба, Јамајке, Хаваја и многе друге. Листање албума одабраних фотографија са путовања и снимак Ирининог скока из авиона задивио је све присутне и симболично указао на лепоту живљења. Разговор о путописима и путовању био је повод за промовисање животних вредности које се образовањем стичу, развијају и усавршавају, али и прилика да се Ваљевци упознају са једним од пројектата литерарне секције Ваљевске гимназије којој је у јануару ове године Друштво за српски језик и књижевност Србије доделило другу републичку награду. Литерарна секција планира да низом активности помогне Матичној библиотеци у очувању имена и дела Љубе Ненадовића, најзначајнијег српског путописца. Упућен је позив посетиоцима свих узраса да својим фотографијама, радовима или одломцима из књига које говоре о путовању ојачају гимназијски пројекат *Путовање путописом* као и да подрже својим писањем идеју литерараца да прикупе до 15. септембра ове године материјал за зборник радова на тему Зашто читати Љубу Ненадовића. Вече *Путовање путописом*, организовано са жељом да се појача читалачка активност, плод је богате сарадње Ваљевске гимназије и библиотеке. Део је заједничког рада литерарне, географске и секције за музичку културу Ваљевске гимназије, којим руководе професори Милена Милисављевић, Бојана Којић и Владимира Јанковић. Путописи су неизмерни извор лепоте и знања, а на крају листе читаности Матична

библиотека Љубомир Ненадовић има веома богату збирку путописне књижевности и достојно сведочи да је Ваљево српска путописна престоница.

Захваљујући узорном библиотечком фонду чланови литерне секције уз подршку запослених у библиотеци осмислили су изложбу која, сем увида у историју српске путописне прозе, садржи и одломке ученичким радовима инспирисаним путовањем и читањем путописа. Пратећи жанровску определеношт младих читалаца, запажа се да су путописи са биографијама на крају листе читаности (10,9%). Својим тематском разноврсношћу путописи су неизмерни извор лепоте и знања, а боре за место у науци о књижевности и у школи. Вршњачко мотивисање као и наставниково познавање путописне књижевности кроз избор погодних методичких модела могу у многоме да допринесу већој заинтересованости младих читалаца не само за путописе, већ и за остале књижевне врсте.

преузето са сајта kolubarske.rs

Ангажовано новинарство са Даријом Ранковић

Култура је најбољи ваљевски производ. Да је то тако сведочи и гостовање новинарке Дарије Ранковић у свечаној сали Ваљевске гимназије. Наиме, искусна, предана и вредна Дарија нам је говорила о свом послу, позиву новинара и увела нас у појам Ангажованог новинарства, којим се и сама бави.

Искреност и спонтаност су се шириле нашом салом и као војници чували наше мисли да се не изгубе из тог амбијента. Новинарство је за њу како каже: „Одговорност, ангажованост и част.“ Својим доласком унела је немир у новинарску и литерарну секцију наше школе. Заинтересовала је сваки део нашег духа, који нас је подстакао да трагамо... Трагамо за оним што је ту поред нас. Свако за себе, а сви заједно, за њу. Покушали смо да њен рад, живот и дело спакујемо у мали поклон асоцијација, које је она радо задржала за себе. Немојте мислити да не познаје себе, али ове вечери се из овог угла упознала са собом. Дарија воли руске класике, француске филмове, италијанске ципеле и домаћу музику. Радо цитира и Лазу Костића: „Онај ко је и сам роб, никада неће ослободити другог!“ Кафу пије на тераси или у дневној соби, али увек са погледом на Ваљево. Радио Патак, Радио Ваљево, На мој начин, Признање Личност године 2013. године, Изјава недеље — Црни и бели глас, Изјава месеца, све ово је Дарија у малом. И још много више.

Ученици и чланови поменутих секција Дарији су пожелели да живи у Ваљеву које има позориште, музеје и библиотеке, више беба, да чешће буде прилике да ужива у малом ресторану са четири стола са каријарним столњаком и Циганима са Баира... Да остане новинар! Јер како и не бити и не остати новинар са Даријом Ранковић. Срдачност је кружила малом позорницом. Нико није могао бити неганут. Посебно на крају вечери када је Дарија добила ружу, много лепих жеља, громогласан аплауз и надамо се, једно лепо искуство и успомене које не бледе. Како Љиља Љиљак каже: „Дарија не би била Дарија да не изгара на неком новом пројекту...“ Читате њене блогове на kolubarske.rs, срдачно вам препоручујем.

Језичка приредба

Језичка приредба је и ове године одржана у Музичкој школи Живорад Гробић, 8. априла с почетком у 19:30. Изведене су представе на енглеском, немачком, руском, латинском, италијанском и шпанском језику.

Програм су водили Матеја Манојловић II₅ и Соња Ђујић IV₄. Приредбу су отвориле Милица Матић II₄, Соња Ђујић и Катарина Урошевић IV₄, које су на италијанском, енглеском и шпанском језику рецитовале песму *Стрепња*. Ученици II и III разреда, чланови театра на немачком језику, извели су део представе *Једна нетипична аутобиографија*, коју су извели и на Интернационалном позоришном фестивалу за младе у Темишвару. Они су приказали шта се деси када се две другарице, које се дugo нису виделе, нађу на железничкој станици, препознају се и присете се стarih дана. Затим су ученици двојезичног одељења друге године извели песму *Животни проблеми*. Песму *The cup song* извеле су Ивана, Исидора, Вања, Јана, Катарина, Анђелка, Александра и Јелена, ученице одељења II₃, а онда су ученици филолошког одељења четвртог разреда забавили са именима ноћних клубова изводећи скоч *А где ићи у провод?* Ученици II и III разреда, на шпанском језику, извели су своју верзију шпанске серије. Одмах затим су на сцену „изашли“ три мускетара, Мали Принц, Јованка Орлеанка, Наполеон, Едит Пјаф, Тони Паркер, Коко Шанел. Реч је, заправо, о скочу који су извеле ученице двојезичног одељења друге године, а у чијој им је припреми помогао лектор за француски језик Жан Франсоа Гупил. Уживали смо у стиховима песме *Кублај Кан* Семјуела Тейлора Колриџа коју је рецитовала ученица III₂ Хана Ристић. Одгледали смо и скоч *Моја блесава породица*, који су извели ученици филолошког одељења. На тренутак смо се вратили у Стари Рим јер су ученици I₆ оживели латински језик и приказали су нам шта је све могло да мучи младе Римљане у школским клупама. Након њих, наступили су ученици II₂ који су кроз скоч указали на муке на које може да наиђе један просветитељ. Ученици III₄ кроз скоч су приказали неколико разговора за посао и показали да је, понекад, сналажљивост неопходна на путу до радног места. Тодора Ђурашиновић II₅ и Нина Станковић II₆ спремиле су наступ и матрицу песме *Dangerous* поп легенде Мајкла Џексона. Ученици који уче руски језик показали су нам да библиотека ни ноћу не спава кроз скоч *Побуна у библиотеци* Пеђе Трајковића. Превод и адаптацију текста урадили су сами ученици. Никола, Петар, Павле и Јанко из II₇ извели су занимљив скоч о тешком детињству четири богаташа из Јоркшира и изазвали громогласан смех публике. Чувене стихове песме *За ким звона звоне* Џона Дона говорила је Милица Вујић, ученица филолошког одељења I₄. Ученици II₂ поиграли су се речима и граматиком енглеског језика у скочу *Смешиан курс енглеског језика*. Потом су Јана Секулић и Тијана Пантелић II₅ извеле песму *Belle*. Ученице двојезичног одељења прве године дале су нам добру идеју за оправдање пропуштеног часа кроз занимљив скоч на француском језику. Јана Секулић, Тијана Пантелић и Ања Радовановић, ученице II₅ извеле су песму популарне групе Daft Punk *Get lucky*, уз пратњу клавира и гитаре. И за крај, имали смо прилику да уживамо у извођењу модерне верзије познате приче *Пепељуга* по тексту Роалда Дала коју су припремили ученици филолошког одељења II₄.

Након неколико сати смеха и дружења, завршила се још једна језичка приредба. Може се рећи да је и ова, попут претходних, била успешна и да висок критеријум које су поставиле претходне језичке приредбе вальевских гимназијалаца и даље важи.

Два велика остварења Драмског студија Ваљевске гимназије

И ове године Ваљевска гимназија оправдала је своју вишегодишњу успешну традицију стварања квалитетних драмских комада. До сада је Драмски студио био ангажован углавном у једном драмском остварењу, али великим ангажовањем ученика и професора Ваљевске гимназије, Драмски студио је ове године изнедрио два величанствена остварења. У новембру је, поводом Дана школе, припремљена представа под називом *Неугасли цветови српске ватре*, а у априлу поводом 150-годишњице рођења Бранислава Нушића изведена је представа *Судити Нушићу*.

Снажну емоцију, посвећеност и младалачку енергију препознала је публика у Ваљеву, као и у Крагујевцу где се на Сусретима гимназија Ваљевска гимназија представила *Неугаслим цветовима српске ватре*. Режију и сценарио за ову представу урадила је Анђелка Видаковић Цвркотић, професорка српског језика и књижевности. Гимназијалци су поново успели да врло емотивно изведу и изнесу ову дирљиву

причу о матурантима Ваљевске гимназије који су, изашавши из школских клупа, одмах ступили на боиште. Уз бројне коментаре за одличну и зрелу глуму, аутентичне костиме и ефектну сцену уз минималну сценографију, професорка Цвркотић је на Сусретима гимназија добила изузетне похвале за оригиналност сценарија, врло лепо осмишљену и изведену причу уз изузетну симболику.

Нушићеви јунаци поново су оживели на сцени Центра за културу Ваљево, а познате ликове овога пута тумачили су професори и ученици Ваљевске гимназије. Представа *Судити Нушићу* рађена по сценарију и режији професора Милана Поповића и Круне Глушац, ставила нас је у времеплов и вратила у време српског реализма дајући утисак да се, заправо, ништа није променило. Представа је рађена по мотивима Нушићевих дела: *Аутобиографија*, *Власт*, *Госпођа министарка* и *Сумњиво лице*. Кроз причу о људима, њиховој потреби да буду власт, да се питају и одлучују о свему, односу према новцу, ближњима, кафани, рату, војсци, школи и образовању симболично је приказана погубност заблуде о сопственој важности и величини, о немерљивости људске глупости, снисходљивости и незнанљу. Овај помало необичан сценарио јединствен је по томе што пружа могућност уметничког стварања ученицима који су „искусни“ глумци и професорима који су се први пут опробали „на даскама које живот значе“. Улоге су замењене. Професори су за кратко постали ђаци својих „искусних“ ученика — глумаца који су им помогли да покажу шта могу.

Идеја је била да се обележи година Бранислава Нушића, а хуманитарна акција која је том приликом покренута и успешно спроведена дала је на значају овој школској представи. Екипа Драмског студија Ваљевске гимназије се по ко зна који пут лепо забавила и дружила радећи и деценијама истрајавајући на позоришним даскама.

Награда за животно дело

Директор Ваљевске гимназије др Војислав Андрић је овогодишњи добитник Награде за животно дело коју додељује Скупштина града Ваљева. То је био леп повод за разговор са директором о значају ове награде.

Како се осећате поводом доделе Награде за животно дело?

Поносно! Поносно зато што сам награду добио од свог родног града, што није баш лако, јер обично кажу да нико у свом селу владика постао није. Поносно и због тога што сам је добио и за оно што сам четрдесет година радио посвећено, са љубављу и пре свега зато што сам је добио за рад са младим људима у образовању, у мојој ужој математичкој струци, у спорту, у култури. У тој награди су уграђени практично сви моји доприноси Ваљевској гимназији, популаризацији математике као науке и наставне дисциплине, допринос развоју спорта (посебно рукомета) и све оно што сам као директор ове школе радио као председник и члан управе *Абрашевића*, као дуго година активни члан тима ИС Петница, активиста Модерне галерије.

Колико Вам поред подршке колективе Ваљевске гимназије, Савета родитеља и Подружнице математичара, значе подршке појединача?

Пре свега морам да кажем да су се почетној иницијативи придружиле и још неке, верујем, значајне институције као што су *Друштво математичара Србије*, *Рукометни савез Србије*, *Абрашевић*, што награди даје и

већи значај, јер те подршке значе и признање за рад на ширем плану. А подршке појединача ми значе исто толико колико и подршка институција, јер ти појединци нису било ко. Драган Лазић и Драган Васиљевић су доктори наука –

– редовни професори универзитета, моји ученици из прве генерације којима сам био и разредни старешина. Та чињеница има важност јер су они представници гимназијских генерација из најранијих година мог педагошког рада. Наравно, не претерујем своју улогу у њиховом развоју, као и у случају Бранка Глишића и Ивана Дрпића, такође доктора наука који су професори на Принстону, односно Харварду. Они су продукт специфичног, ваљевског система рада са обдаренима у области математике. Иван Дрпић као полазник *Интеграла* и специјализованог одељења математичке гимназије, а Бранко Глишић као активни учесник летњих и зимских школа које смо организовали. Кад неко тако далеко стигне, онда његова подршка много значи. Тако да, једноставно сви ти људи, као и др Јелена Поповић Божовић која је сада професор на Електротехничком факултету у Београду, имају данас неко своје име у науци и припадају светској породици научника. Кад од њих дође и то каква подршка, онда је то нешто на шта човек мора бити поносан.

Да ли овом наградом сматрате да сте утицали на некадашње, садашње а и будуће ученике Ваљевске гимназије?

Мислим да је награда резултат, а оно чиме је остварен утицај на некадашње и садашње ученике Ваљевске гимназије је оно што сам заједно са колегама радио на подизању и усмеравању генерација ваљевских гимназијалаца. Неке сам већ поменуо, али они су само неки од сјајних момака и девојака — значајних личности које су данас знамените у неким другим областима, као на пример култура, наука, привреда... То је нешто што не припада само једној личности. То је нешто што припада колективној свести коју смо годинама развијали у Ваљевској гимназији. Успешне каријере наших ученика су резултат правог, пре свега њиховог вансеријског рада, њихових

изузетних способности, али и атмосфере која је прављена у Ваљевској гимназији, која им је омогућавала да у најранијем узрасту покажу своју креативност, која је после само усмеравана и која је касније достигла врхунац у њиховим научно-истраживачким радовима, пројектима и уметничким дometима.

Шта бисте овим путем још једном поручили младим људима?

О порукама бих могао причати веома дugo. Најважније се односе на љубав, веру и наду као одреднице које ће их пратити кроз цео живот. Али су важне и оне које се односе на упоран, осмишљен и организован рад и интелектуалну радозналост, јер ми се чини да то треба да буду најважније карактеристике савремене младе генерације. Посвећеност раду је неопходна, јер без рада нема резултата. Пун удео у свакој активности која се ради, пун мисаони допринос, јер немогуће је доћи до нових сазнања, уколико не превазиђемо оно што се даје. Један активан однос према учењу, знање тако настаје, као резултат једног осмишљеног рада и мисаоне активности која је независна, аутономна, која није проста репродукција онога што вам професори причају, него која је и проживљена и прорађена кроз сопствени мозак. То најбоље оставља траг и упућује на самостално креативно исказивање. Наравно, то су две ствари које су јако важне, али поред тога мислим да треба да буду свестрани и хумани људи, посвећени својим породицама, пријатељима, свом граду, свом народу... И да се, макар рекреативно баве спортом, јер спорт је делатност која развија борбеност, упорност, истрајност, колективни дух и многе друге позитивне особине личности.

Који су Ваши планови за будућност?

Планова има много. Награда јесте за животно дело, али мислим да ће моје животно дело бити још потпуније у годинама које следе. Надам се да ћу у заслужену пензију из Ваљевске гимназије. Верујем да ћу до тада, заједно са колективом урадити још много корисних ствари за њене ученике и наставнике. Идеје не недостају, а ако њих има, новац никада није био проблем. Очекује нас обележавање 150 година Ваљевске гимназије, а то је велики и значајан подухват за све ваљевске гимназијалце. Намеравам да постојеће своје књиге намењене талентованим у области математике систематизујем и да заједно са својим сарадницима објавим тачно десет књига које ће имати садржајни континуитет. То ће бити занимљива математика за оне који могу и желе више. Математика која ће на нивоима од првог разреда основне школе до десетог разреда баштинити најлепше математичке идеје. Мислим да је то период у коме се може снажно утицати на знања и интелектуалне способности деце која су талентована за математику, а све остало је њихов вредан, осмишљен и континуиран индивидуални рад. С обзиром на то да сам цео живот предавао математику и доста радио на унапређивању наставе математике, намеравам да напишем и серију књига из методике математике. Један широк поглед на многобројна питања у настави математике, на нешто што сам ја осетио као наставне проблеме и што бих могао оставити младим колегама као, надам се, добар материјал улазак у тај дивни свет математичких и наставних тајни. Планирам да напишем и неке књиге о својим пријатељима. Пре свега о својим учитељима, наставницима, професорима и колегама — људима који су ме образовали и васпитавали и обликовали у радну, организовану и креативну личност. Затим књигу о својим тренерима и саиграчима од почетка до краја рукометне каријере. Морам се одужити успомени на два велика човека и ваљевска рукометна аса какави су били Никола Јевремовић Гужва и Милан

Мића Јанковић. Људи који су оставили неизбрисив траг у ваљевском рукомету и то треба оставити као вредан запис. Написаћу и књигу о ваљевском рукомету и његовој историји, али то је већ велики истраживачки подухват. Сигурно ћу писати и о Ваљевској гимназији. Како и шта – видећемо, јер наша школа је непресушни извор и о њеној историји и разноврсној делатности се може написати неколико десетина докторских дисертација. Генерално, верујем да ће за мене бити доста интересантног посла и занимљивих ауторских изазова и у данима када не будем најодговорнији за оно што се дешава у Ваљевској гимназији.

Неда Ликнић, Ратка Томић и Јелена Андрић III₇

Са књигом све почиње и све се завршава

Зраци су различити, обилују мноштвом облика, схватања, деловања. Могу бити рендгенски. Сунчеви. Али они су свачији. Група њих припада и једној госпођи која предаје социологију у Ваљевској гимназији, како због њене благе природе, мирноће у гласу, хармоничне блажености коју поклања својом присутошћу; тако и због њене, недавно објављене истоимене збирке кратких прича. Реч је – ни о коме другом, него о мр Јованки Божић.

Поводом објављивања књиге *Зраци* са 96 прича, међу којима се налазе и три награђене – *Њива*, *Старе ципеле* и *У очекивању пријатеља* – *Гимназијалац* је изашао у сусрет заинтересованим ученицима за један интервју са нашом цењеном професорком, која каже да награде, иако су потврда уметничке вредности у било ком жанру, представљају и охрабрење, које је пре свега неопходно младим ствараоцима: „Потреба за изражавањем кроз поезију, прозу, сликарство смењује се неким аутонотним ритмом. А ја га само следим. И увек ми је важно оно чиме се у датим тренуцима посвећујем. Професура има своју задатост у свим сегментима и доследну принципијелност. А уметничко стваралаштво је остварење слободе у сваком погледу — стилу, афинитету, тематици, приступу, времену, начину, дometима“, нагласила је гђа Божић.

На питање у каквој врсти надахнућа се рађају приче са препознатљивим стилом и својственим тематикама, одговорила је да оне настају као последица сплета најразличитијих размишљања: „Из уочених исповедних секвенци, саслушаних или претпостављених ситуација, на нов начин наративно искомбинованих, склапа се једна сасвим оригинална целина, у којој се неки могу фрагментарно препознати, али не и у потпуности јер то није ниција биографска, а још мање аутобиографска прича“, на шта је додала да се надахнуће појави спонтано, из дубина животних токова, свеукупне проживљености свих стварних или измаштаних ликова.

Паузу између часова ми ђаци често користимо за коментарисање надређених, а неретка тема је смиреност наше професорке, којом су моји школски другови одушевљени, јер је невероватна енергија коју она свакодневно изнова шири по школи, те се стално међусобно чудимо како успева да увек буде наслеђана и пуна живота, кад ни ми, средњошколци, који немамо пуно обавеза и проблема не можемо увек да сачувамо позитивну страну нашег духа. Госпођа Божић тврди да је ведрина опредељење. „Разлог за радост увек постоји. Треба самосвесно посматрати живот као највеличанственији дар. Као подијум могућности и настојања да се у свакој ситуацији покаже најсветлија страна личности, испољи најбоље у себи. Због окружења и нас самих, обостране узајамности и испуњености. Темперамент се наслеђује, али и негује. Свака личност има слободу да изабере испољавања (кроз смиреност или плаховитост) и представљања своје аутентичности.“

Однос професор – ученик врло комплексан и то не само због само због генерацијске, већ и због вредносне, технолошко-иновативне и сазнајне неподударности друштвених и васпитних улога, те је стога неопходно обострано поверење и поштовање, истиче професорка Јованка Божић: „У васпитном процесу свака реч се памти. Са великим снагом и утицајем на формирање личности. А ми у свакодневљу толико речи расејемо. Са огромном концентрацијом, усмереношћу, посвећеношћу, свесни величине професорске одговорности у свеколиком деловању. А ученици ће изградити самопоштовање тек уколико изграде однос поштовања према другима. Поштовање и самопоштовање су две стране достојанства, зрелости и етички утемељене личности.“

Животни мото професорке Божић је *Живети у хармонији са собом и васељеном*. После озбиљног разговора, какав мора бити кад је реч о васпитању и сазревању, успели смо да чујемо и једну анегdotу из млађих дана професорке социологије: „У учитељску школу, коју сам завршила, ишли су и две моје старије сестре. Географију нам је предавао исти професор, који никако није могао да запамти моје име. Увек ме је прозивао, час као Гордану или као Мирјану. Када ме једном погрешно прозвао нисам хтела да устанем гледајући радознalo у атлас. Помислила сам да је са именом и идентитетом и мој интегритет доведен у питање. Професор се збунио, направио паузу, па одустао од инсистирања да баш ја одговарам. А ја се изборила да ме убудуће непогрешиво ословљава.“

По обичају, мр Јованка Божић матурантски одлазак поздрави једном својом песмом *Пред вами и поруком* - са великим, снажном жељом - упућену свим младима који ће читати овај текст: „Одаберите сами сопствени пут; сваком дану се као откровењу радујте; надахњујте се само правим вредностима; креативно се свестрано остварите; у најлепшој љубави узвисите; права пријатељства као непроцењиве драгуље чувајте; сва животна искушења са достојанством надрастите; чините увек само добра дела и будите срећни.“ (**(Срећа људска се зове: хоћу.)**

Сара Ђурђевић IV₃

Златна повеља професору Ваљевске гимназије

Јованка Божић, професор Ваљевске гимназије, добила је Златну повељу Књижевног клуба *Иво Андрић* из Земуна за најбољу кратку причу на конкурсу који је истоимени клуб објавио. У конкуренцији од 186 прича трочлани жири је једногласно причу *Старе ципеле* прогласио најбољом.

Тим поводом професорка је 27. марта у библиотеци *Свети Сава* у Земуну примила Златну повељу, књигу, филм Југословенске кинотеке из едиције *Пионирски филми* и уметничку слику Милована Крznарића из Земуна, који јој је поклон и уручио.

Данко Пиргић VIII₁

Порази су семење неке будуће и велике победе

Зоран Ђосић, глумац Народног позоришта, пре него што је завладао сценом, како позоришном тако и телевизијском, учио је у Ваљевској гимназији које се носталгично сећа, и са нама је поделио своје искуство које је стекао у овој школи.

Да ли је школовање у Ваљевској гимназији утицало на Ваш одабир професије?

Не. Ја сам пре доласка у Ваљевску гимназију одлучио да ће глума бити мој пут и мој позив, али су ме године проведене у Гимназији обогатиле сазнањима, новим људима и искуствима што је свакако допринело да се моје сазревање на најлепши начин употпуни и тако ваљано припреми за оно што ме је чекало касније.

Шта је то подстакло Вашу љубав према глуми?

Пре свега, глума пружа неограничене могућности да се човек непрестано игра и маштари попут детета, а истовремено и проживљава разна искуства и ситуације у којима се у животу највероватније не би нашао. Осим тога, за мене глума представља једно велико, непрегледно поље на ком свеобухватније упознајем живот, друге људе, а највише самог себе. Представља, такође, недокучиву тајну како проникнути у душе тако много различитих људи, а опет остати свој.

Можете ли нам рећи нешто о својим средњошколским данима?

Дивни су били дани мог школовања у Ваљевској гимназији. Мешавина стрепње и страха због оцена и школских обавеза и са друге стране огромна лепота и радост које су у мени изазвали школски другови, а нарочито поједине другарице, као и само Ваљево, посебно у пролеће кад све озелени, а дани постану дужи. Тешњар, Градац, биоскоп Централ. Памтим једну суботу када смо пошумљавали брдо у близини манастира Ђелије. Памтим неке вечери када смо, излазећи из гимназије, тврдили да ће свет, чим матурирамо, бити само наш.

Шта је оно чега се увек радо сетите из тог периода?

Сећања на школске дане изазивају разна осећања и догађаји који су се низали готово из минута у минута остали су заувек урезани и у мом сећању, али бих издвојио финалну утакмицу школског турнира у малом фудбалу када је екипа нашег одељења, а звали смо се *Разиграни канаринци неуверљиве бубе*, предвођени капитеном и голгетером Миланом Милисављевићем, освојили победнички пехар. Каква је то радост била. Непоновљива!

Можете ли поделити неку анегдоту?

Упркос покушајима не могу да се сетим ниједне анегдоте, а догађаја је било, баш као на филму. Из ове перспективе сви ми се ти дани чине много више носталгичним и сетним, романтичним чак... Биће да је тако због година којих се у међувремену накупило. У сваком случају безбрежни дани, шарени, са пуно очекивања, надања, снова, ваљда због година које смо тада имали.

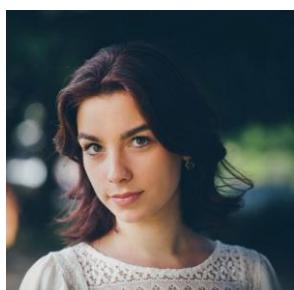
Да ли имате да поручите нешто ђацима Ваљевске гимназије који би болели да крену Вашим стопама?

Ко год да се одлучи и усуди да крене том стрмом и трњем посутом стазом глуме, најпре треба да у себи учврсти непоколебљиво поверење у самог себе. Да се научи упорности и стрпљењу. Да непрекидно учи и спознаје свет, друге људе, а највише сопствену личност. Да се не плаши живота. И да се не стиди неизбежних неуспеха, јер порази нису ништа друго до семење неке будуће и велике победе.

Osećaj za umetnost

Јана Здравковић је талентована ученица трећег разреда друштвено-језичког смера у Ваљевској гимназији. Активан је учесник *Распевање гимназије*, а такође је и члан свих ваннаставних активности у нашој школи. Бави се певањем, па осим музике, доста је интересују глума, сликарство и фотографија. Омиљени предмети у школи су јој ликовно, немачки и биологија. Као највећи узор у животу види свог брата Николу.

Јана активно учествује у културним дешавањима Гимназије. Члан је многих секција школе, а посебно истиче хор и драмски студио, наводи и да је у Гимназији добила шансу и могућност да ради оно што воли. На питање када је препознала свој таленат за певање, истиче: „Не бих могла да одговорим тачно на питање када сам препознала свој таленат, јер од малих ногу певам. Али у последње три године се активно бавим певањем и завршила сам нижу музичку школу за соло певање“, а члан је и једног ваљевског бенда. „Бенд је окупљен на летњем распусту и имали смо доста свирки и заиста је леп осећај радити са људима који знају и воле музику.“

А колико јој значи музика, наводи: „Нико не може да проведе дан без музике. Јер, све што чујемо је музика, само зависи од особе, тренутка и расположења како ће је схватити. Захваљујући музичи, ја успевам да нађем излаз из лоших тренутака, а свакако је ту и да учини сваки добар тренутак још бољим.“ Да ли пева један жанр или преферира више њих, Јана подвлачи: „Мислим да није фер према музичи одлучити се само за један жанр. Она нам толико могућности пружа. Заиста свашта слушам. Слушам поп музику, R'n'B, хип хоп, хаус, џез, блуз, етно музику, рок, класику... Трудим се да што више жанрова певам. Наравно, треба се базирати на један жанр и њега усавршавати, али не треба запоставити и остале. Ја још нисам пронашла свој жанр, али трудим се да са емоцијом изнесем сваку песму и да је што боље пренесем другима.“ Признаје да је породица у свему свесрдно подржава и истиче да без обзира чиме се буде бавила, они су увек ту за њу.

Поред музике, Јана Здравковић велико интересовање показује и за глуму. На питање иде ли на часове глуме и у којим је представаме глумила, наводи: „Да, глумим, али не идем ни на какве часове. Поред гимназијских представа, учествовала сам и у две представе аматерског друштва *Абрашевић*. То су *Страдија* и *Мишићи*.“

На питање да може, шта би променила у школи, Јана истиче: „Било би лепо када би часови трајали 30 минута. И било би заиста лепо да се поново организују журке, свирке и дочеци у Кавезу, као што је то било раније.“ На крају разговора, питали смо Јану шта би поручила младима: „Па и ја сам млада. Не знам шта бих им посебно рекла, осим да уживају у сваком тренутку док могу и да одаберу нешто што их највише интересује и то усавршавају.“

Андрјана Ковачевић III₅

Упознај себе познавањем других

Ирина Ђукић, бивша ученица Ваљевске гимназије, била је гост на књижевној вечери *Путовање путописом* које су приредили чланови литеране, географске и секције за музичку културу у Градској библиотеци 24. марта 2015. године. Ирина је студирала етнологију и антропологију на Филозофском факултету у Београду. Омиљени предмети у Гимназији били су јој социологија, логика и филозофија, а најдражи професори Мира Пантовић и Јованка Божић. У Гимназији се бавила многим ваннаставним активностима што јој је дosta помогло у даљем школовању. Радила је две године на крузеру и добила прилику да обиђе „уздуж и попреко“ Аустралију, Карибе, Аљаску и Хаваје...

Ирина Ђукић се радо сећа гимназијских дана: „То је био један веома драг период у мом животу у којем сам много научила. Када кажем научила, не мислим само на предмете и образовање у том смислу, већ првенствено на учење о себи самој. Гимназија је место на којем сам уз помоћ поједињих људи истражила себе и своје могућности у најразличитијим аспектима. Тако да су моје омиљене успомене на гимназијске дане углавном везане за ваннаставне активности којима сам посвећивала доста времена и које су ме испуњавале на један другачији начин у односу на само учење за школу. Била сам члан дебатног клуба који ми је, чини ми се, остао најупечатљивији од свега јер ми је омогућио да доста путујем учествујући на турнирима у Карл Попер дебати. Сем турнира у нашој земљи, ишла сам у Хрватску, Словенију и Чешку. Такође, једна од дражих активности којима сам се бавила била је вршњачка едукација о репродуктивном здрављу у оквиру које смо организовали радионице са ученицима Гимназије. Све ово је утицало на развијање одређених скилова који су се испоставили као и те како корисни касније - од способности да се одређени проблем сагледа из више углова, критичко мишљење и вербална комуникација, до организације радионица које вам пружају могућност да се у потпуности остварите у неком креативном смислу.“

На питање зашто се баш одлучила за антропологију, одговара: „Ја сам дugo желела да студирам биологију. Међутим, пошто сам уписала друштвени смер, у 4. години биологију нисам имала и онда када је требало да се спремам за тај пријемни, било је мало напорно. Али са друге стране добила сам све ове дивне друштвене предмете (социологију, филозофију, па чак ми је и устав био занимљив) и онда сам схватила да ме то све јако занима и да ми се баш свиђа. Онда сам мало истраживала дубље и открила да на Филозофском факултету у Београду постоји смер Етнологија и антропологија што заправо обухвата и социологију, и филозофију и логику и још свашта нешто занимљиво што се, некако изненађујуће, испоставило да мене јако занима.“ Који се предмети полажу на пријемном за овај факултет, говори: „На пријемном се полажу тест опште културе и и тест из струке који се спрема из једне књижице која се зове *Историја етнологије* коју је написао Жан Поарије. Мало је необично учити нешто са чиме се никада раније нисте сусрели и што у суштини нема ко да вам испредаје и објасни, али је и инспиративно кад схватите шта сте све у стању да схватите и запамтите без ичије помоћи.“

На тему вечери *Путовање путописом*, питали смо је колико су повезани антропологија и путовања, Ирина Ђукић нам објашњава: „Антропологија у преводу и значи наука о човеку. И први антрополози су заправо желели да упознају друге људе који живе на неком другом месту и живе по неким другачијим правилима тако да су они путовали на, рецимо, Самоу или у Индонезију и живели тамо у заједницама и полако упознавали њихове обичаје, културу, веровања.... Не постоји бољи начин да упознате себе од упознавања других, а исто тако не постоји бољи начин да упознате друге сем да путујете.“

Ирина се недавно вратила са радног путовања, радила је две године на крузеру. На питање како је успела да нађе овај посао и шта је све потребно да бисте били примљени, Ирина нам објашњава: „Посао сам нашла преко интернета. Постоје агенције које су посредници између компаније, власника тих крузера, и вас, особе која аплицира за посао. Дакле, контактирала сам агенцију, послала им свој CV и онда су ме они позвали на интервју. Први интервју се ради са агентом из агенције, а затим се раде још два интервјуа преко сајпа са људима из компаније. Ако све то прође како треба, потпушује се уговор, сређује виза и све остало што треба за путовање. Плате су одличне за наше услове, отприлике између 1200 и 2000

долара месечно. Потребно је искуство у раду за позицију за коју аплицирате јер вас на интервјуу то заправо питају. Ја сам радила као аниматор у играоници за децу, тако да је моје искуство било првенствено на том пољу. На броду сам провела 2 године, односно 4 уговора.“

Оно што је за њу било најзначајније и оставило најјачи утисак, подвлачи: „Најзанимљивији је био сам тај процес учења свега новог са чим се раније никада нисам сретала. Од

детаља који су у вези са послом и рада са децом, до сигурносних дрилова и процедура о томе шта радити у случају опасности. Од места на којима сам била, Аустралија је дефинитивно фаворит, а најлепше плаже налазе се на Аруби и на Барбадосу. Хаваји су остали упамћени по скоку из авиона. Јако ми је драго да сам то урадила и поносна сам на своја постигнућа до сада. Иако није баш лако, не видите своје пријатеље и породицу по пола године, и недостају вам и неки људи и неке ствари за које вам никада не бипало на памет да ће вам икада недостајати, али на крају, кад се све сабере и одузме, остају непобедиво лепе и драге успомене и пријатељи који немају цену.“

На крају разговора замолили смо Ирину за поруку младима: „Врло је једноставно. Нико још ништа није урадио седећи код куће. Небитно каква су вам интересовања, имајте воље да нешто урадите по том питању. У почетку вероватно неће бити најпријатније, јер треба нешто променити у свакодневици вашег живота, али управо је то то место, где сте бар малко изван своје зоне комфорта где растете и развијате се и достижете свој максимум. Не бојте се акције, искористите своју енергију да урадите нешто лепо и корисно за себе.“

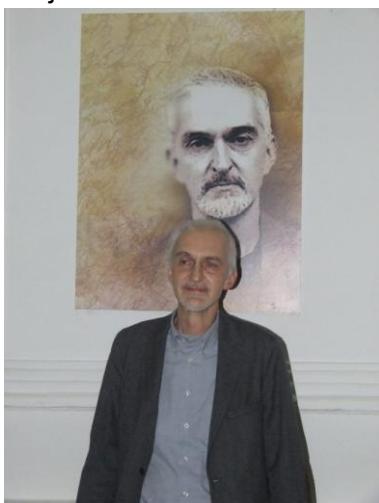

Професор Лома опет у својој школи

Ове године и портет професора др Александра Ломе нашао је место у Галерији знаменитих. Тим поводом у свечаној сали одржана је трибина на којој је професор Лома говорио о свом досадашњем раду. Искористили смо прилику да, након одржане трибине, разговарамо са цењеним гостом и преносимо вам разговор у целости.

Када сте сазнали да ће се Ваш лик наћи у Галерији знаменитих, у Ваљевској гимназији, шта Вам је прео пало на памет?

Дигло ми се и ово мало косе на глави, јер колико неко осећа да је остарио, када га „стављају на зид“ (смех). Шалим се... Почаствован сам! Умирен сам тиме био, пошто ми је речено да су већ стављени ликови тројице живих академика из редова ваљевских гимназијалаца, па пошто сам ја четврти, било ми је лакше.

Један од Ваших радова зове се Топономастика као изазов. Шта је најизазовније у тој области?

Па, ето, ја бих волео да прочитате тај рад. Он је изашао у часопису *Књижевност и језик*. То је било једно предавање на Филолошком факултету, у Београду, студентима славистике. Први део тог излагања, а после, и тог текста који сам одштампао, је неозбиљан, а онај други је озбиљан. Дакле, у првом делу сам покушао да се нашалим мало са неким ненаучним теоријама које из српскога језика тумаче све и свашта, али сам излагао то озбиљно као да у то верујем, а онда сам у другом делу изложио неке основе научног приступа изучавању топономастике. Тако да, ето, мислим да је то штиво задржало своју вредност за

свакога ко би хтео да се упути у општу методологију.

Које место у ваљевском крају је, по Вашем мишљењу, добило име на најзанимљивији начин?

На најзанимљивији начин, па сигурно она за које не знамо тачно шта значе. Најстарији спој су имена река, као што је Обница, као што је Колубара, где постоје разне претпоставке и хипотезе које вероватно нису словенске него су преузете од ранијега становништва. Дакле, ја сад не бих улазио у то што су други претпостављали, што сам сам претпостављао, него бих се задовољио само констатацијом да и поред тога што су многи оштрили своја пера на тим проблемима, они се до данас не могу сматрати решеним. И та најстарија, најтамнија, најзагонетнија имена, ако би била одгонетнута, била би сигурно и најзанимљивија.

Како бисте Ви, као руководилац пројекта Етимолошки речник српског језика, описали тај пројекат и рад на њему?

Тај пројекат је, ја мислим, од једнога прворазредног значаја. Понаваљам да га је покренуо покојни академик Павле Ивић. Од великог је значаја не само за нашу науку о језику, него и за нашу целокупну културу, јер кроз порекло речи једнога језика се, на известан начин, одражава и његова културна историја, и материјална и духовна, везе са другим народима... С друге стране, он није само од националног значаја, јер један добар *Етимолошки речник српскога језика* је нешто што и међународна јавност очекује, што би допринело бољем познавању словенских језика у целини и њима сродних језика. Већ сам говорио који су то језици из индоевропске породице, онда такође балканских језика, ми смо на Балкану били у контакту и са индоевропским и са неиндоевропским

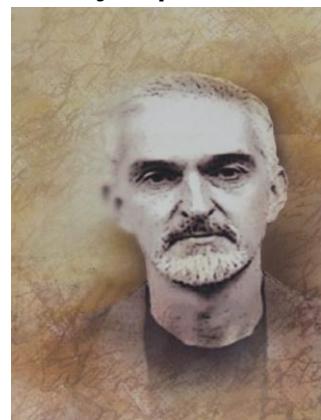
језицима, као што је турски, ту је било узајамних додира, позајмљивања речи. Све се то одражава у *Етимолошком речнику*.

Један од Ваших радова носи име Имена словенских божанстава као антропоними код Срба. Из имена ког словенског бога је проистекло највише антропонима код нас?

Па нема тога много, то је један ранији рад и ту постоје, разуме се, нека имена која се могу и овако и онако тумачити. То су углавном старосрпска имена као што су Хрс, Тројан и тако даље. Хрс и Тројан су имена која се код Руса срећу као имена божанстава, а код нас су имена људи. Ту можемо претпоставити, али не можемо бити сигурни да је то остatak сећања на неке паганске богове.

Сматрате ли да се премало зна о словенској митологији?

Сматрам, али и знам зашто је то тако – извори су веома оскудни. Ми имамо нешто мало староруских извора, које сам управо поменуо. Имамо нешто мало извора латинских за оне северозападне Словене који су данас понемчени и то је практично све што имамо из времена када су Словени били још увек пагани, или бар док се још очувало свеже сећање на паганство. Све остало је из познијег времена, све остало је фолкотор. Самим тим, тај недостатак изворне грађе једне спутава да се уопште упуштају у спекулације о томе каква је могла бити та религија, а другима отвара простор за необуздану машту, тако да можете наћи словенске митологије препуне разних имена, прича и тако даље, али када погледате шта је од тога утемељено у позитивним сазнањима, врло мало или готово ништа.

Да ли бисте издвојили неку причу коју сте чули или нешто што сте доживели док сте ишли „од куће до куће“ и бележили „живу реч“?

Било је разних анегдота, али оно што је занимљиво јесте да сам ја, као што сам рекао, бележио не само ту ономастичку грађу, што ми је био задатак, него, када седнем са људима, обично су то били стари људи, онда сам бележио и разне приче и о вилама, вампирима, вештицама, и у једном од бројева часописа *Расковник* сам објавио део те грађе, то се зове *Вилинске приче испод Малјена*. Дакле, ето, можда, Ваљевци и не знају да је то објављено. То је нешто што сам записао, сада већ има четрдесет година. Вероватно, да нисам записао, било би заборављено. Били су занимљиви ти сусрети са људима, када вам неко тврди да је видео својим очима дрекавца, или вампира, или да је својом руком хватао неку алку којом су везивали лађе на некој планинској литици. То су били занимљиви сусрети са једном народном традицијом која је била још увек жива.

Како успевате да нађете довољно времена за све оно што Вас интересује?

Не успевам (смех). Не стижем да се бавим свим што ме интересује. Да имам два, три живота, вероватно бих и њих испунио тако бавећи се стварима које ме интересују, али сматрам својом привилегијом да сам се у животу, највећим делом, бавио стварима које ме интересују.

Чини нам се да све оно чим се бавите подразумева доста истраживања. Да ли тај занимљиви део Вашег посла може да буде напоран?

Напорно је... Када пишете неки рад, обављате неко истраживање, испочетка када имате идеју, онда то лепо иде, а онда се закопате у оно проверавање чињеница и то је најмукотрпнији део посла, да се рад заврши. То је моје искуство.

И пораз и неуспех су јако корисни

Душан Пантић је наш некадашњи ученик који је добио стипендију и прилику да усаврши своје знање у Америци, тачније у Минеаполису. Омладинским активизмом активно почиње да се бави од првог разреда средње школе, најпре кроз Парламент ученика Ваљевске гимназије, где је био и председник. Паралелно с тим постаје и локални координатор Уније средњошколаца Србије, организације која се бави информисањем, умрежавањем и образовањем средњошколаца на националном и европском нивоу. Тренер Центра Е8 је постао у октобру 2011. године и нада се да ће и убудуће остати део овог сјајног тима. Душан је студент Факултета организационих наука и члан студентске организације тог факултета AIESEC. У родном Ваљеву је тренирао ватерполо, који му је био прва љубав. Воли храну, ноћни живот, дружење, пиво (колекционар је пивских флаша и лименки).

Како си си одлучио да желиш да искористиш ову прилику, одеш у Америку на студије?

Одувек ме привлачило да се упознам са начином живота у другим државама, већина студената има жељу да студира бар један семестар у иностранству или да иде на мастер, али већина њих не уради ништа како би унапредили себе и, самим тим, приближили се том циљу. Пошто је наша земља јако

сиромашна, све се своди на то да ли ће неко добити стипендију или не. И ја сам један од тих који је маштао да иде на студентску размену. Преломни моменат се догодио када сам прочитао блог једне девојке са мог факултета, која је у том тренутку била на размени у Сједињеним Америчким Државама. Био сам одушевљен када сам прочитао у каквим условима она студира. То је био фебруар 2012. године, ја сам био прва година факултета, и рекао сам себи: „Ја желим ово, желим да доживим студирање у Америци!“ За мене је то студирање било као у филму, нешто што ми у Србији не можемо да појмимо. Наравно, треба прво размислiti шта је то што те издава у односу на друге и због чега мислиш да би неко баш теби желео да плати годину дана школовања у Америци. Не треба одустати на самом почетку, већ радити на томе да достигнете жељени ниво. Једино што је сигурно јесте да ако не покушате, сигурно нећете успети. У децембру 2013. године сам и добио ту стипендију (*Global UGRAD*), а ево сада, од августа 2014. до маја 2015. године, завршавам своју четврту годину студија у вези са бизнисом и менаџментом на Универзитету у Минесоти.

Да ли си задовољан својим избором?

Презадовољан! Неке ствари су просто невероватне овде и немогуће за поређење са нашим системом образовања. Целокупан универзитет се налази у једном комплексу који они зову кампус, ту се налазе факултети, домови, истраживачки центри... Овде учиш из књига које су написане у актуелној години. Написане су од стране великана у својим научним областима. У нашим књигама у Србији се препричава шта је неки научник у Америци изумео, који иновативни метод пословања је нека компанија увела... А овде је то стварност, овде се то дешава, сваки дан! Не мораш да будеш доктор наука да би предавао на факултету. Практично знање се доста ценi. Ја ценим наш систем образовања, али наш велики проблем је што се јако мало практичног знања стекне током школовања, а систем те тера да већину свог слободног времена проведеш учећи напамет. Њихови студенти преко распуста раде где год има

слободног места, и може да се заради, а ови мало старији студенти имају професионалне праксе у својим областима, и на тај начин додатно стичу практично знање. Школовање је овде јако скupo и многи студенти раде и током семестра како би зарадили за своје трошкове, иако узимају студентске кредите од банака. Али систем је такав: платиш пуно, добијеш сјајне услове за учење, а после тога си оспособљен да зарадиш и својим радом обезбедиш себи леп живот.

Колико ти је помогло то што ти је средња школа била Ваљевска гимназија, а колико одмогло?

Гимназија је јако добра школа и пружа ти добро окружење и потпору за развој, али ни Гимназија сама по себи не може да ти помогне. Све креће од тебе самог. У Гимназији сам добио добро опште образовање, то је неоспорно, и доста значи као припрема за факултет. Међутим, доста ми је помогло то што сам био активан у Ђачком парламенту, то ми је отворило касније многа врата. Све се своди на оно што те испуњава. Трудио сам се да будем увек одличан, много више сам се посвећивао стварима које су ме заиста испуњавале. Био сам посвећен Ђачком парламенту, радио на различитим пројектима, похађао семинаре и конференције, и то је одредило мој даљи пут; тако сам одлучио шта желим да студирам. Ја сам све време веровао да је исправно све то што сам радио, а резултати су временом то и показали. Морам овим путем да похвалим и поздравим психолога Гоцу Аврамовић, јер је она увек била велика подршка за све што смо радили са Парламентом и увек је имала разумевања и подржавала наше ваннаставне активности.

Како тече твој дан?

Тренутно сам на пракси у једној компанији у Минеаполису, тако да ми је слободно време током недеље мало ограничено. У Београду сам имао много више различитих активности, јер сам увек радио на разним пројектима ван факултета. Обично када се пробудим, идем на факултет, па онда на праксу, мада то је зависно од тога који је дан у питању, онда се вратим у Дом да сакупљам са родитељима и девојком, која је у Србији. Увече играм ватерполо овде на Универзитету или учим за наредне дане, дружим се са друштвом у Дому. Викендом често изађемо у неки бар, или правимо окупљање код некога у соби. Имам баш разнолику екипу што се друштва тиче, и то ми је баш интересантно.

Све стижеш, одај нам тајну!

Суштина је у томе да радиш оно што волиш, да размишљаш дугорочно, стално се преиспитујеш, постављаш себи циљеве и, оно што је још битније – да имаш план како да их оствариш. Звучи једноставно, у пракси је мало захтевније, али све се да остварити ако се довољно посветимо и будемо истрајни. Једна од најважнијих ствари коју сам научио тек у студентској организацији AIESEC јесте да су пораз и неуспех, у ствари, јако корисни. Имам утисак да у нашем целокупном друштву људи имају страх од неуспеха. Сваки пут када паднеш, извучеш поуку из тога, уведеш потребне промене и идеш даље – само тако можеш да напредујеш. А онај који никада није доживео неки неуспех, никада није ни покушао да уради нешто што је ван његове зоне комфорта.

За крај – порука за гимназијалце:

Пронађите оно што вас испуњава и тежите ка томе, користите прилике које вам се пружају, ако нема прилика, створите их, али и даље стојте чврсто на земљи и не дозволите да вас нека нереална очекивања и амбиције или нерелевантни спољни утицаји спутају и одвуку од пута. Велики поздрав од Душана из Минеаполиса!

Екстремни покрети: Идејна потпора екстремизма

Екстремизам је кроз историју имао различита схватања, оно што се сматрало екстремизмом у једној друштвеној заједници – у другој није. Временска условљеност, утицај религијских, политичких или културолошких норми учинили су многе недоследности везане за његову дефиницију и одређење. Данас, појам екстремизам је врло раширен и није прецизно дефинисан, због чега је често главна тема полемике. Идејна потпора екстремизма, проблем његовог дефинисања и мешања са другим покретима попут фундаментализма, радикализма, фанатизма и тероризма, теоријско и историјско објашњење појма екстремизма, настанак и употреба истог појма, сви они захтевају озбиљан и објективан приступ. Екстремизам потиче од латинске речи *extremus* што значи крајност, непопустљивост у одређеним идејама, ставовима и поступцима. Због тога се о екстремизму често говори као о понашању које се налази на граници дозвољеног и прихватљивог, са тенденцијом преласка те границе. Свој смисао екстремизам добија у античко доба, будући да је представљао супротност свему чему се у то доба тежило. Са психо-социјалног аспекта, екстремизам је једна од важнијих димензија става. Људи могу имати различите ставове према истим објектима, а они могу бити у различитом степену позитивни или негативни. Комплексна друштвена појава заснована на пренаглашеним биолошким потребама самозаштите и ксенофобичној варијанти идентитетног механизма, који служи формирању и оправдању тешко дозвољених ставова и агресивног понашања којима се, као непријатељска, угрожава нека расна, верска, етничка или друга група, јесте дефиниција екстремизма. Овако дефинисан, подразумева претерану ревност у изналажењу непријатеља, право на нетрпљивост, мржњу и агресивност према правом или претпостављеном непријатељу, као и тежњу преузимања вођства у својој групи ради њеног покретања са намером систематског преласка граница друштвено дозвољеног понашања, а све у име очувања вредности, идентитета и будућности своје групе. Важно је уочити разлику између екстремизма и радикализма, где је екстремизам понашање које прелази границу дозвољеног, а радикализам представља корените промене у друштву, које не морају бити негативне. Екстремизам се често меша и са фундаментализмом, који у религији подразумева искључивост, нетolerантност према дружијим од себе и спремност на употребу насиља. Фундаментализам се у мањем облику појављује и у економији, а екстремизам се јавља у свим сферама живота. Ваља разликовати екстремизам и од фанатизма, који је близак религији, а фанатици, његови заговорници, потчињавају се својим идолима и стога се доводи у везу са екстремизмом и екстремистима. Екстремизам сенеретко доводи у везу са тероризмом. Сваки тероризам се сматра обликом екстремизма, али се не може рећи и обратно. Нека на крају, као закључак, стоји тврђња да екстремизам јесте став, односно наше уверење у погледу одређене теме, као и спремност да се жртвујемо за то уверење колико је потребно. Ипак, да не бисмо залутали, треба знати где је граница, граница и самоодбране и жртвовања, а биће је граница, како Кант каже, *морал у нама и звездано небо изнад нас*.

Англицизми у српском језику

Пре две деценије енглеске речи у српском језику биле су изузетак, а не правило. Уведене су из практичних разлога, услед недостатка термина за нову ствар или појаву. Данас, међутим, нове речи (у енглеском оригиналу, полуправедене или прилагођене српском изговору или писању), можемо срести на сваком кораку. Енглески је постао тзв. одомаћени страни језик. Паралелно са променом статуса енглеског језика из страног, у одомаћени страни језик, дошло је до појаве једног хибридног језика, англосрпског. То је врста српског језика који све више одступа од својих норми и све више бива употребљаван према нормама енглеског језика.

Разлози за инвазију енглеских термина у српски језик вишеструки су. С једне стране нестручност преводилаца, а са друге употреба англицизма постала је струковни и статусни симбол. У многим струкама енглески термини толико су присутни да се стиче утисак да оне не би могле делати и делотворити без њих. У многим случајевима њихова употреба је оправдана, али у неким и није, првенствено тамо где је дошло до избацивања постојећих српских речи и њиховог преласка у застареле речи.

Утицај енглеског језика највећи је и најприметнији на нивоу писања. Често долази до простог убацивања енглеских речи у српски текст, у извornom, или мало прилагођеном облику. Преносе се словне вредности енглеске латинице у српску Ћирилицу где год словна истозначност постоји, а где га нема – пребацањем у наизглед приближну варијанту (ипсилон у у). Често настају и хибридне творевине попут fer play и call центар, а енглески језик утиче на начин писања вишечланих назива: нарушава се српска норма применом енглеских принципа писања (Српска Академија Наука и Уметности). Забрињава немар и непознавање, или недовољно непознавање сопственог језичког система. Српски језик је флекстиван - за сваки падеж, тј. облик који осликава однос у који ступају две ствари или особе, постоје посебни наставци (суфикс) који се додају на крај да би се тај однос изразио, али у енглеском језику није тако, у њему се различити односи изражавају уз помоћ њихове позиције у реченици и предлога. Логично би било да се ови језички принципи примењују не само на домаће речи, већ и на речи преузете из другог језика. Код раније преузетих имена (Чарлс Дикенс, Виљем Шекспир) правила деклинације (промена по падежима) редовно се примењују, па она добијају наставке какве би добила и српска имена у истој ситуацији.

Утицај енглеског језика на српски на нивоу семантике огледа се у појави инерцијских синонима – буквально, основно значење, оно које нас недвосмислено упућује на то шта реч означава, без икаквих вредносних или других одредница. Чак и где постоји одговарајућа српска реч за неки термин уводи се нова, по узору на енглеску реч, са мањим или већим степеном прилагођености. Реч едукација ушла је у модерну употребу, али на српском не значи ништа. Наша реч је образовање. Није случајно да потиче од речи образ (част), где учен човек мора да буде и частан.

Највише забрињава чињеница да многи желе да забораве да наш језик постоји, или као да се стиде што је он њихов матерњи језик. Широм Србије ако погледате називе радњи, билборде, плакате – видите само енглеске натписе. О телевизијским и штампаним медијима да и не говоримо! Као да српски језик није доволјно (мило)звукан да би привукао купце?!

Са сећањем на Вука Стефановића Каџића чувајмо српски! Правилним говором и писмом чуваћемо наш лепи српски језик и наш национални идентитет. Ако имамо свој језик, имаћемо и будућност!

Живот у вези са спортом

Александар Севић, професор физичког васпитања у Ваљевској гимназији, рођен је у мају 1967. године у Ваљеву. Бивши је ученик ове школе у време када је било усмерено образовање. Прве две године је провео у Гимназији, а потом је школовање наставио у Техничкој школи. После двадесет година интензивног бављења спортом постао је кондициони тренер Кошаркашког клуба *Металац* који је у то време био у КЛС лиги, а данас, седам година касније, успешни је кондициони тренер, такође Кошаркашког клуба *Металац* који игра у АБА лиги. Спортом се бави читавог живота, а радећи са спортстима схватио је колико је рад за талентованог човека важан. Ангажовање у АБА лиги донело му је много задовољства будући да су резултати клуба видљиви. Усклађује обавезе између рада у школи и клубу. Учи немачки језик

Шта Вас је највешто на то да се бавите спортом?

Цео мој живот је у вези са спортом. Цела моя породица се бави спортом; мој отац је био некадашњи велики рукометаш. Још у раном детињству научио сам да возим бицикл, скијам, то је чак у почетку било на дрвеним скијама, на нашим околним планинама. Ту сам се дефинитивно везао за спорт. У средњим годинама сам прешао на двоточкаше, бицикл, ролере...

Шта за Вас представља учешће у АБА лиги?

Ово је „круна“ за свак труд који сам уложио за ових 25 година бављења спортом. Први пут сам у кошаркашки свет ушао 2007. године кад се *Металац* вратио у Прву лигу, такозвану КЛС лигу, и то после више од 20 година. И тада сам био кондициони тренер као и сада, али сада је у питању АБА лига, а то је степеница више. Овај ангажман ми много значи и представља задовољство, а резултати труда брзо су видљиви.

На основу чега се гледа резултат кондиционог тренера у једном тиму?

На основу броја повређених, односно неповређених играча и начина на који они издржавају тренинг и утакмице. Треба бити стално присутан, пратити догађаје, играче, а то није једноставно, али је велики изазов јер имате 12–14 различитих карактера и све треба уклопити у један тим који добро функционише.

Шта Вам је све донело учешће у АБА лиги?

Уз велики рад ту су путовања, јако лепа дружења, обиласци културних знаменитости. С обзиром на то да у лиги учествују земље бивше Југославије имао сам прилику да обиђем градове у којима или никада нисам био или сам их посетио пре више од 25 година.

Шта за вас представља таленат?

Било је „преталентованих“ и оних мање талентованих играча, али сви који су успели, уложили су велики труд и рад како би остварили циљ. Потребно је много суза, крви и зноја. Таленат без рада не значи много.

Да ли усмеравате своју децу да се баве спортом?

Не бих желео да им стварам притисак, али они сами показују интересовање. Син Алекса се бави кошарком, пионир је у Металцу, а ћерка Мина бави се плесом, иде у Музичку школу. Све четворо заједно возимо ролере.

Због чега сте почели да учите немачки језик у школи?

У школи сам учио немачки, такође сам годину дана живео у Немачкој, али се доста тога заборави јер је то било 90-их година. Знање језика је корисно, а будући да ћу предавати у двојезичним одељењима, решио сам да обновим своје знање.

Да ли вам школа пружа подршку?

Поред рада у школи, бављење кошарком у АБА лиги ми представља највеће задовољство. Јесте велики напор балансирати између оба, али то не би могло да се постигне без разумевања управе школе и мојих колега из актива који ме замењују када сам одсутан.

Ива Мирковић и Исидора Поповић II₄

Спортски успеси гимназијалаца

Kао и сваке године млади гимназијалци показали су да нису вешти само у решавању задатака, памћењу географских података и историјских датума, већ и спорту. Такмичили су се гимназијалци и међусобно, бранећи част својих одељења, али и на међународним такмичењима у којима нису обрукали своју школу, већ напротив, подигли њен углед за још један степеник више. Прво важно такмичење, у коме су се одељења међусобно надметала, било је међуодељењско такмичење у одбојци. До самог финала неприкосновене су биле екипе III₃, и колико год се чинило да су премлади да парирају својим старијим другарима, храбро и талентовано I₆.

Крајем првог полуодишишта од 24. новембра 2014. до 17. децембра 2014. одржано је међуодељењско такмичење у одбојци у коме су учествовали ученици сва четири разреда у мешовитом екипама. Финале је одиграно 17. децембра између одељења I₆ и III₃. Утакмица је била занимљива и обе екипе су се бориле до самог kraja, али као победник изашло је искусније III₃ са 2:0 у сетовима. Састав екипе III₃ чинили су: Милица Обрадиновић, Дуња Љубичић, Лука Николић, Лука Пешић, Никола Николић, Димитрије Ђурђевић, Алекса Триповић, Никола Ђуричић, Константин Јовановић и Бојан Ракић; док су у противничкој екипи били: Бојана Челић, Тамара Бељић, Марија Живковић, Јана Ђук, Јована Сировљевић, Михајло Снегић, Филип Тадић и Михаило Савковић.

У јануару је обележена традиционална Светосавска трка на улицама града Ваљева, на којој су ученици наше школе остварили запажене резултате: Огњен Пантић III₂, прво место и Јасмина Хаџић III₆, треће место.

Ове школске године у културном и научном животу школе активно учествује и шаховска секција која окупља младе и заинтересоване ученике. Прве успехе секција је постигла већ на Новогодишњем турниру који је организовала заједно са Шаховским клубом Крушак. Том приликом, од осам ученика који су учествовали, најбољи резултат остварили су Богдан Бадовинац I₁, победник турнира, а док су друго и треће место поделили Бојан Ђорђевић IV₃ и Петар Марковић IV₆. Руководилац секције, професор физике Предраг Стефановић, од ове године постао је шаховски судија, што је велика предност и значај за даљи рад и успех секције.

На крају, као шлаг на торту, је успех матуранткиње која је веома успешно истрчала Београдски маратон. Сара Ристић, ученица IV₁ одељења обдарених за математику, на маратону заузела је 35. место у времену 4:21:36 сати, што је велики успех с обзиром на то да је за конкуренцију имала такмичаре из Етиопије, Турске, Кеније и других земаља учесника ове атлетске дисциплине.

Тамара Бељић и Тамара Марковић I₆

„Свако у животу гази за неком својом светлошћу, за неким својим доживотним заносом“, Владан Десница

Увек сам се питала који је смисао исписивања белог папира, шта то неке плаве увијене линије могу рећи више од празнине? Највећи проценат свемира је празан простор. Оно што је Бетовена сврстало у ред генија нису биле ноте, већ паузе. Највећа мудрост је знати где треба stati, ослушкивати паузу, ослушацивати тишину и празан простор као што ја тренутно ослушајем свој папир. Ослушајем, исписујући какав парадокс. Тако је вальда и са животом, дали су нам га невешти, да га сами разоткривамо, да по њему поплочамо своје извијене линије све док и сами не останемо празни...

Тијана Радовановић IV₁

Свако има свој разлог због којег се буди, устаје, хода, бори, разлоге због којих живи. Сви имају своје снове, наде, жеље, циљеве који их воде кроз живот попут фењера који осветли тамне делове пута. Ујутру се будимо због онога због чега живимо. Ширимо руке сваком новом дану. Некога кроз живот води сан о једном поновном сусрету, те проводи сате, године и живот знајући да му је сваким даном ближи. Неко, пак, корача животном стазом разгрђуји све препреке и муке пред собом у уверењу да га тамо чека нешто боље, нешто што му је одувек предодређено. Неко пред ружним данима зажмури, јер само тада види боље дане којима се радује.

Aida Al-Raghyfi IV₃

Лествице за час постану степенице којима никде нема краја ни свршетка. Као у тунелу јурећи за једном светлом тачком, здраворазумски мислећи да је све ближе, али у свету где нема разумног поретка, као у сну када се мозак поиграва са нама, светлост остаје где јесте, далеко. Временом изгубимо праве идеале. Постанемо заокупљени наизглед примарним циљем, а занемарујемо све добро и важно што нас окружује. Човек окривљује технологију и 21. век за проблеме, а заправо је човек сам кривац, јер гази другог човека.

Сара Бирчанин IV₂

Занос. Трудим се да опишем оно што тренутно осећам, заиста се трудим, али што више размишљам, све ми се више чини немогуће, недостижно. Морам рећи да је све веома чудно. Нисам сигурна да знам о чему се стварно ради, али сам сигурна да то желим. После једног постављеног питања, отвара се још пуно нових, па је стога тешко причати о осећањима и стањима у којима се повремено налазим. Занос, то је оно што желим од живота.

Милица Кланшчек IV₂

Живот је попут књиге. Видиш корице и наслутиш садржај, јер, ето, тако обично бива. А онда је отвориш и упаднеш у вртлог. Или је заволиш и пригришиш, или једноставно мораши да је прочиташ јер некада је ту и досадна лектира. На почетку ништа не знаш, само наслућујеш. Нема наслућивања. Пригрлите живот! Пригрлите све што нам иде у сусрет. Добро, поште, проблеме, одлуке, страхове. Загрлите их обема рукама и научите да се носите са тим, јер то је реалност. Мој занос је љубав. Живот од љубави! Кунем се у њу. Једино

она може да „споји“ све делиће мене, када се разбијем као стакло у милион неспојивих комадића.

Невена Јовановић IV₇

Да би сијао, мораш да изгориш у ватри жеља и побуде. Баш као Сунце које бљешти у својим ерупцијама. Тада ћеш схватити да си ти та светлост, та букиња која пржи из твог срца, не гаси пламен љубави и снове које рађа живот у теби. Дозволи да те занесе страст коју осећаш, занемари туђе гласове и прати свој унутрашњији, једини прави.

Ивона Лескур IV₅

Бекетови јунаци као антихероји

Незамисливо је колико је потребно смелости, одважности и храбrosti наслеђати се човечанству у лице. Ту прикривену дрскост управо је Бекет удахнуо својим јунацима, наизглед тако наивним и изгубљеним. Публика више није пасивни посматрач. Читаоци угрђују себе у рупе остављене за њихове жеље, снове, доживљаје и осећаје, чинећи употпуњенијим комплетан доживљај. Бекет је то одлично знао. Оправдао је начело сваког уметника и уметности уопште; уметничко дело као такво, не може постојати без публике. Међутим, он је отишао корак даље претворивши цео свет у позорницу. Стога смо и ми сви његови антихероји. Једино нам остаје да изаберемо улогу у овом животу апсурда.

Андреа Романић IV₃

Бекет је маестрално уткао нит бесмисла који између танких редова проналази свој пут до свачијег ума и на нов начин повезује читаоце са драгуљем антитеатра. Оставио је места за свачији лични печат. Баш због тога, свако ко је дело читao, има другачију представу и другачији доживљај. Сав апсурд, бесмисао и гротескност које је човек никада осетио, провлаче се кроз ово дело репрезентујући Бекетове хероје. Показао је да је дело у коме се *два пута не дешава ништа* позорница са својим антихеројима из којих свако проналази одговор на питање о човековом постојању.

Сара Петровић IV₇

Странац у Камијевом „Странцу“

Дубоко помирен са самим собом ствараш свет у који верујеш. Без наде и вере ствара се живот по навици са количином велике равнодушности. Мерсо живи без љубави и није љубоморан на друге. У његовом постојању нема борбе. Нема ничега што би пробудило страст, жељу, било какву врсту осећања. Важна му је садашњост. Важно му је оно што је тренутно. У свему је странац који је сам себи довољан. Сам себе је довео у стање спутаности, хендикепа, осакаћености за мишљење и живљење.

У свему што јесте и није, укључен је у игру живота, био је и остао човек. Човек препуштен садашњости на милост и немилост сам без икога.

Бојана Остојић IV₆

У Галерији знаменитих

Ваљевска гимназија је 2014. године установила *Галерију знаменитих*, чији је творац директор Ваљевске гимназије, др Војислав Андрић. *Галерија* је осмишљена на тај начин што су у школским просторима постављени портрети најзначајнијих личности наше и светске науке и културе, и која је подељена у неколико целина:

- доњи хол Ваљевске гимназије представља великане српске културе и науке: Доситеј Обрадовић, Вук Стефановић Караџић, Петар Петровић Његош, Љубомир Ненадовић, Михаило Петровић Алас, Јован Цвијић, Никола Тесла, Милутин Миланковић, Јосиф Панчић и Михаило Пупин.

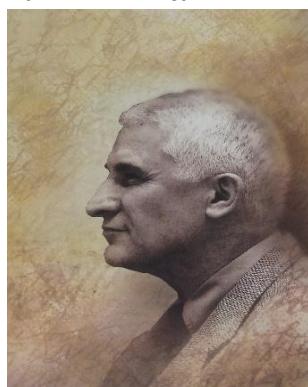
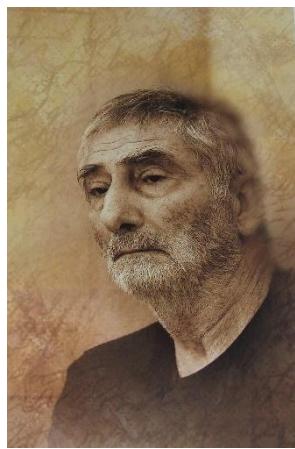

- централни део горњег хола Ваљевске гимназије представља најзначајније ученике наше школе: Десанка Максимовић, Владика Николај Велимировић, Гордана Дода Бабић и Бранислав Петронијевић.
- у току је попуњавање левог дела горњег хола Ваљевске гимназије, који је предвиђен за ученике, односно садашње академике, јер се у тренутном саставу Српске академије наука и уметности налазе четири некадашња ученика Ваљевске гимназије: Љуба Поповић (23.10.2014), Матија Бећковић (29.11.2014), Александар Лома (2.3.2015) и Миодраг Матељевић (28.11.2014).

У току ове школске године у *Галерију знаменитих* ући ће и јубиларци Стеван Стојановић Мокрањац и Бранислав Нушић, али и величани светске науке и уметности: Гете, Аристотел, Гаус, Менделејев, Бетовен, Да Винчи... Постављање сваког портрета биће пропраћено одговарајућом манифестацијом.

Много више од материјализације идеје остварили су: Душан Арсенић – архитекта, дизајнер, сценограф, карикатуриста, који је на основу фотографија креирао портрете ових знаменитих личности; Владимир Марић – власник предузећа *X Brand*, који је у посебној трајној технички одштампао све портрете; Александар Миловановић – власник предузећа *ЛУСАМБО*, које је *Галерији знаменитих* даривало уживање у миру зеленила дивних биљних врста.

Јана Ђурђевић II₃

Друштвењаци препоручују

I₅

Само слушај, Сара Десен
Безнадежни, Колин Хувер
Можда небо зна, Гијом Мусо
Смрт на Нилу, Агата Кристи

I₆

Свила, Алесандро Барико
Криве су звезде, Џон Грин
Улични адвокат, Џон Гришам
Кућа хиљаду маски, Игор Коларов

I₇

Најбоље од мене, Николас Спаркс
Градови на папиру, Џон Грин
Тај тренутак среће, Федерико Моћа
Зовем се сећање, Ен Брешерс

II₅

Ана Карењина, Лав Толстој
Рингишпил, Јелена Бачић Алимпић
Писмо госпође Вилме, Јелена Б. Алимпић
У потрази за Ромеом, Александра Потер

II₆

Сенка ветра, Карлос Руиз Зафон
Једанаест минута, Пауло Коельо
Гордост и предрасуда, Џејн Остин
Оклопно срце, Ју Несбе

II₇

Да Винчијев код, Ден Браун
Игра престола, Џорџ Р. Р. Мартин
Хобит, Џ. Р. Р. Толкин
Истина о случају Харија Кеберта, Жоел Дикер

III₅

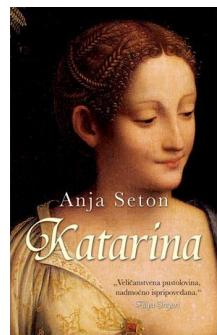
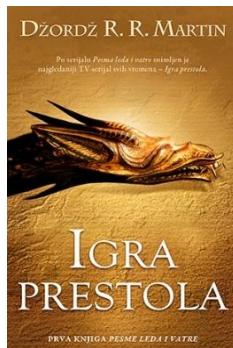
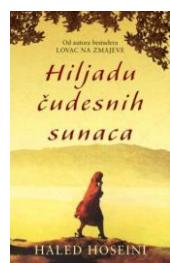
Дневник о Чарнојевићу, Милош Црњански
Катарина, Ања Сетон
Зов анђела, Гијом Мусо
Уликс, Џејмс Џојс

III₆

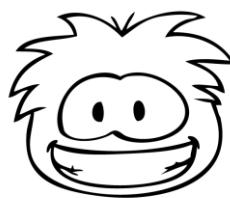
Ако дочекам сутра, Сидни Шелдон
Сећаш ме се, Софи Кинсела
На Дрини ћуприја, Иво Андрић
Нестала, Тес Геритсен

III₇

Корени, Добрива Ђосић
Хиљаду чудесних сұнаца, Х. Хосеини
Госпођица, Иво Андрић
Чаробни брег, Томас Ман

Чуло се на часу...

Професор: „Сигурно сте чули за оперу Слепи миш.“
Ученик: „Не, ми смо чули само за Бетмена!“

Професор: „Ти, доле, ћути! А остали тишина!“

Ученик одговара хемију: „Разлика између воде и ваздуха је у томе што ваздух може постати влажнији, а вода не.“

Ученик: „Имамо ли нешто да учимо за последњу недељу?“
Други ученик: „Ја не, мени је мозак на ливади од кад ми је закључена двојка из математике!“

Професор: „Колико вулкана има у Пацифику?“
Ученик: „360, 330 на копну и 60 под морем.“

Професор: „Децо, какви каблови све постоје?“
Ученик: „Бежични каблови...“

Дежурни ученици улазе у учионицу: „Састанак психолошке секције је... Нека сви учлањени дођу.“

Ученик: „Нема овде психолога, овде су само пацијенти.“

Професор: „Шта је био повод за избијање Првог светског рата?“
Ученик: „Атентат на принца Гаврила.“

Главни уредник: **Бојана Прерадовић III₅**

Главни и одговорни уредник: **Данијела Голубовић, професор**

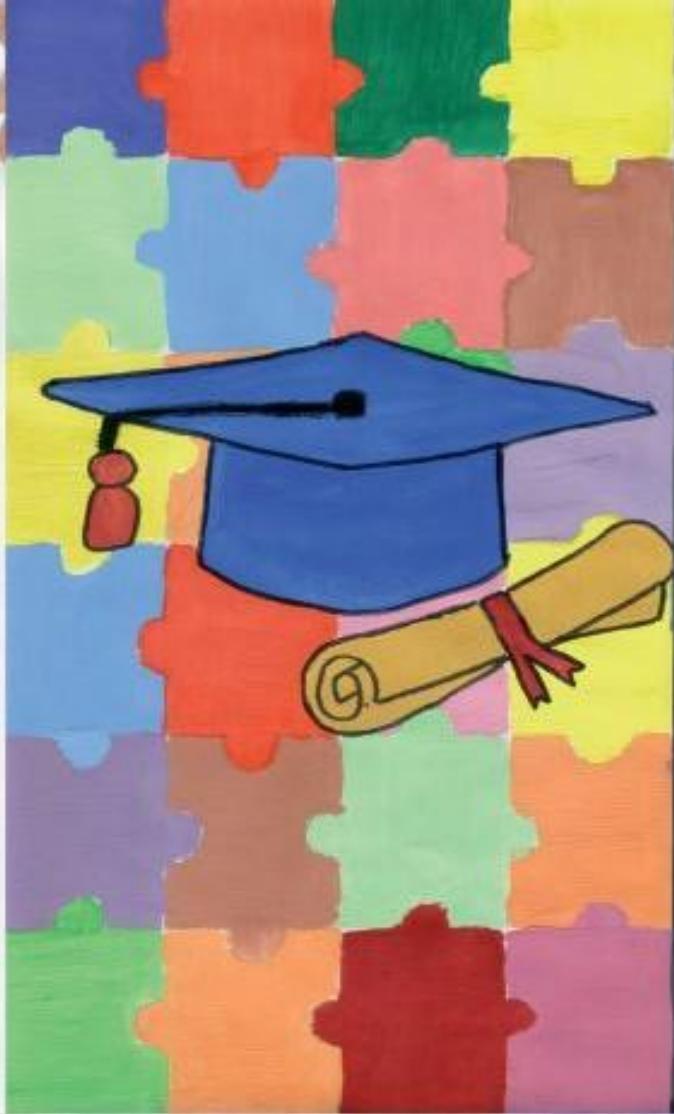
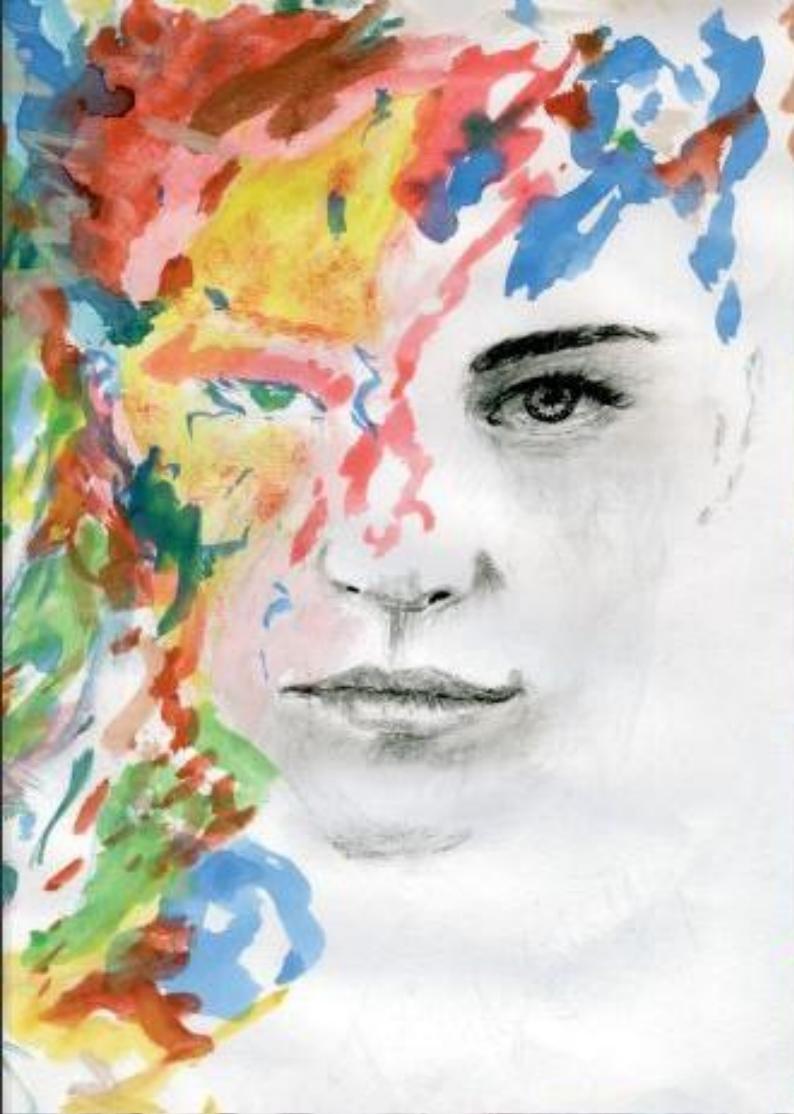
Технички уредник: **Марија Чулић I₂**

Редакција: **Круна Глушац, професор, Неда Ликнић III₇, новинарска секција**

Коректтура: **Лука Николић III₃**

Насловна страна: **Ђорђе Грачанић I₁ на основу фотографија Анђелке Миловановић IV₁ и ликовних радова ученика Ваљевске гимназије**

ГИМНАЗИЈАЦ

ГИМНАЗИЈАЦ

лист ученика Ваљевске гимназије

брз 95

ДЕЦЕМБР 2014.

www.valjevska-gimnazija.edu.rs

Зашто сам ћак Ваљевске гимназије?

- Зато што није лако, и не треба да буде.**
- Зато што су свака сумња, тешкоћа, неспоразум и запитаност у Ваљевској гимназији пут и корак до решења и нису проблем и пут до проблема.**
- Зато што се научиш храбости и вештини да питаш.**
- Зато што имаш слободу да разумеши одговор на своје питање.**
- Зато што тамо нисам ослобођен физичког, али јесам амбиције која спутава; зато што ми је мотивација додатна настава сама по себи.**
- Тамо, сваки вид знања и пут до њега доступан је сваком ученику.**
- Зато што је дисциплина такође знање и спознаја а не мера, строгост и потчињавање које ограничава.**
- Зато што је свака активност – лековита, и наставна и ваннаставна; најпре је твоја и твој избор.**
- Зато што постоји поштовање, давање, захвалност, разумевање у ма каквом односу.**
- Зато што се радост сазнавања и спознаје само потврђује из године у годину, и расте, баш као и само знање...**